

ಲಷಕರಂಜಿ

ಏಪ್ರಿಲ್ 200

ತಿಳಿನಗೆಯ ಕಾರಂ

ಪ್ರಕಾಶ್

ಶಿವಕುಮಾರ್

ಬಿ. ನಾಗೇಂದ್ರ

ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಬಿ. ಆರ್. ನಾಗೇಶ್

ಶ್ಯಾಮಲ ರವಿಶಂಕರ್

ನಾಚಿ

ಎಸ್ರಾಮೂರ್ತಿ

ಸಾ.ಕೃ. ಪ್ರಕಾಶ್

ಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 5.00

ಸ್ಥಾಪನೆ : 1990

ಬಾಸವಿ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿ ನಿಯಮಿತ

ಶ್ರೀ ಕನ್ಯಕಾಪರಮೇಶ್ವರಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆವರಣ, 8ನೇ ಕ್ರಾಸ್
ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ, ಬೆಂಗಳೂರು-560 003. ದೂರವಾಣಿ : 3447014
ಶಾಖೆ : ನಂ 4, ಸಂಜಯನಗರ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆ, ಎನ್.ಜಿ.ಇ.ಎಫ್. ಬಡಾವಣೆ
ಬೆಂಗಳೂರು-560 094. ದೂರವಾಣಿ : 3419780

**ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ತ್ವರಿತಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆ
ನಿಮ್ಮ ಶುಭೋದಯಕ್ಕೆ - ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು**

ಭಾಗೀರಥಿ

ಗೌರಿಹಬ್ಬ, ಗರುಡ ಪಂಚಮಿ,
ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ
ನಿಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ
ಪರವಾಗಿ ಮಂಗಳದ್ರವ್ಯಗಳಾಗಿ
ಆಜೀವ ಪರ್ಯಂತ ಹಣವನ್ನು
ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಡುವ ಯೋಜನೆ.
ನೀವು ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ ಕನಿಷ್ಠ
ಮೊತ್ತ ರೂ **600-00** ಮಾತ್ರ.

ಜ್ಞಾನ ಜ್ಯೋತಿ ಠೇವಣಿ

ಇಂದು ನೀವು ತೊಡಗಿಸುವ
8,000 ರೂಪಾಯಿಗಳು
20 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ **1,35,000**
ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಗದು ಪತ್ರ

ಕೇವಲ 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹಣ
ದ್ವಿಗುಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.
ನಿಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಿತ ಠೇವಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ಶೇ
15ರಷ್ಟು ಆದಾಯ.

ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಥ ಹಣ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಿ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ.

ರಾ.ಪ. ರವಿಶಂಕರ್
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಎ.ಆರ್. ಆರುಣ್ ಕುಮಾರ್
ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು

ಎನ್. ಪಾರ್ವತಿ
ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ

ನಿರ್ದೇಶಕರುಗಳು

ಜೆ.ಪಿ. ಸುದರ್ಶನ್ ಗುಪ್ತ ■ ಡಾ|| ಪಿ. ಎನ್. ಗೋವಿಂದರಾಜುಲು ■ ವೈ. ವಿ. ಶಾಂತಮೂರ್ತಿ
ಕೆ.ವಿ. ಸುರೇಶ್ ಕುಮಾರ್ ■ ಸಿ. ಎನ್. ನಾಗೇಶ್ವರ ರಾವ್ ■ ಬಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ
ಎಸ್. ಸತೀಶ್ ■ ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಂ. ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ ■ ಹೆಚ್. ಬಿ. ಪ್ರಸಾದ್ ■ ವಿ.ಎ. ಅಶ್ವಥ್

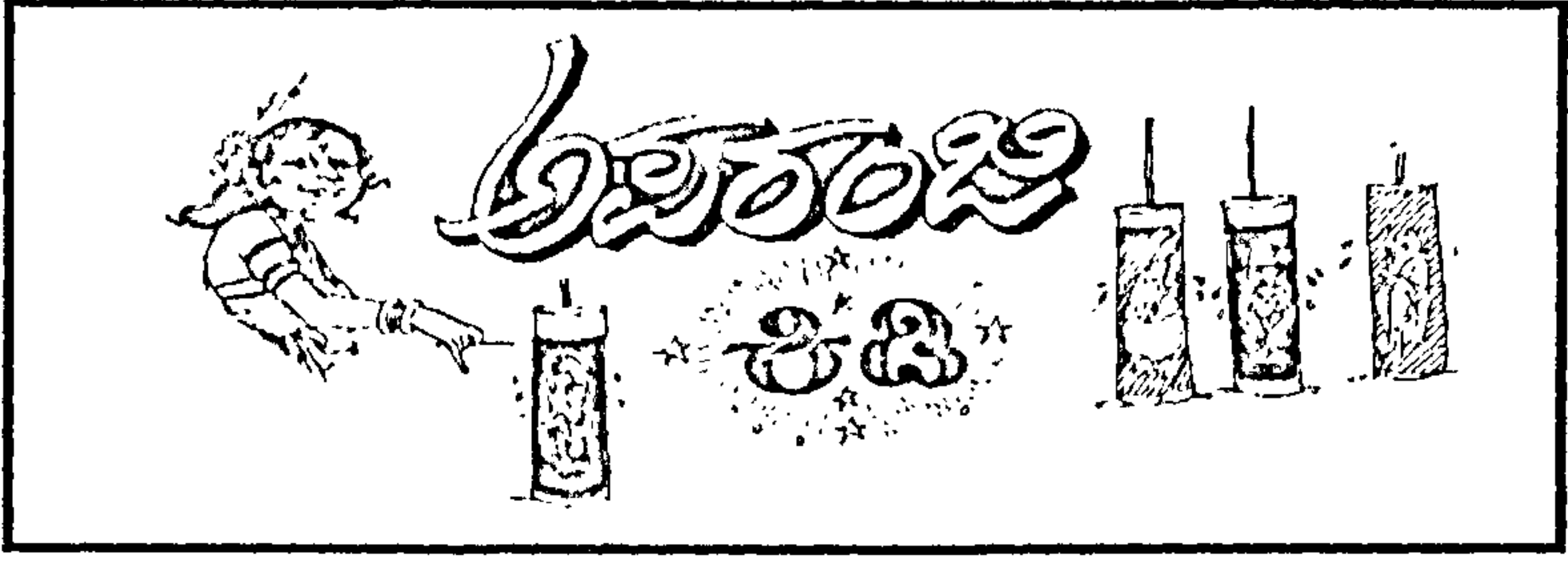

ಗೌರವ ಸಲಹೆಗಾರರು:	ಚಂದಾ ವಿವರ:
ಶ್ರೀ ಅ. ರಾ. ಸೇ.	ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 5.00
ಶ್ರೀ ಶೇಷಗಿರಿ	ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ: ರೂ. 60
ಸಂಪಾದಕ:	ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಚಂದಾ : ರೂ. 500
ಶಿವಕುಮಾರ್	Ph: 3345259
ನಿರ್ವಹಣೆ:	email: aparanji@hotmail.com
ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ	website: aparanjimag.com
ಕೃಷ್ಣ ಸುಬ್ಬರಾವ್	
ವಿಳಾಸ: ಕೊರವಂಜಿ ಅಪರಂಜಿ ಟ್ರಸ್ಟ್, 36, 6ನೇ ಮುಖ್ಯ ರಸ್ತೆ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ, ಬೆಂಗಳೂರು-560 003 (ಕೆಲಸದ ವೇಳೆ: ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ರಿಂದ 10 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ)	

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ಸಂಪುಟ 19	ಏಪ್ರಿಲ್ - 2002	ಸಂಚಿಕೆ - 7
ಅಪರಂಜಿ ಕಿಡಿ	ಪ್ರಕಾಶ್	2
ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ	ಶಿವಕುಮಾರ್	4
ಜಾಮೂನು ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ	ಬಿ. ನಾಗೇಂದ್ರ	7
ಗಂಡೆವ್ವದ್ದಾಟ!	ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ	9
ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ, ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್....	ಬಿ.ಆರ್. ನಾಗೇಶ್	17
And Then I Died....	ಶ್ಯಾಮಲ ರವಿಶಂಕರ್	24
ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು	ನಾಚಿ	28
ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿಗೇ....	ಎಸ್ರಾಮೂರ್ತಿ	30
ದಂತ ಭಗ್ನಂ	ಸಾ.ಕೃ. ಪ್ರಕಾಶ್	37

೦ ಪ್ರಕಾಶ್

ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ

- ಸೋನಿಯಾ

ಇದು ಆಶ್ವಾಸನೆಯೋ, ಬೆದರಿಕೆಯೋ??

★ ★ ★

ನಿಮ್ಮಾನ್ಸ್ ಔಷಧ ಮಳಿಗೆ ಕಳವು

- ಸುದ್ದಿ

ಇದಕ್ಕೂ ಮನೋರೋಗದಂತೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು!!

★ ★ ★

ಬಿತ್ತನೆ ಬೀಜಗಳ ಕಂಪೆನಿ ಲಾಯರ್ ಬಂಧನ ಪ್ರಕರಣ

- ಪತ್ರಿಕೆ

ಅವನು ಬಿತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಅವನೇ ಬೆಳೆಯಬೇಕು!

★ ★ ★

ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಮಂದಿರ ಕಟ್ಟಲು ಬನ್ನಿ

- ಫಾರೋಖ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲ

ದುರ್ಭಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಮಾಸವೇಕೆ?

★ ★ ★

ಮೇಲು ಸೇತುವೆ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಪಾಲಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ಯಾಕೇಜ್ ಗುತ್ತಿಗೆ

- ಸುದ್ದಿ

ಸೇತುವೆ ಕೆಳ ಸಂಪಾದನೆ ಇರುಲ್ಲ ತಾನೆ??

★ ★ ★

ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರು ಮಧ್ಯಾನ್ಹ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದರೆ ದಕ್ಷತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ

- ಪತ್ರಿಕೆ

ಇದು ನಮಗೆ ಎಂದೋ ಗೊತ್ತಿತ್ತು!!!

★ ★ ★

‘ಅರುಂಧತಿ ರಾಯ್ ಬಿಡುಗಡೆ’

- ಸುದ್ದಿ

ಸಣ್ಣ ವಿಷಯಗಳ ದೇವರು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು!

★ ★ ★

ಅಯೋಧ್ಯೆ ಕೋರ್ಟ್ ತೀರ್ಪಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಬದ್ಧ

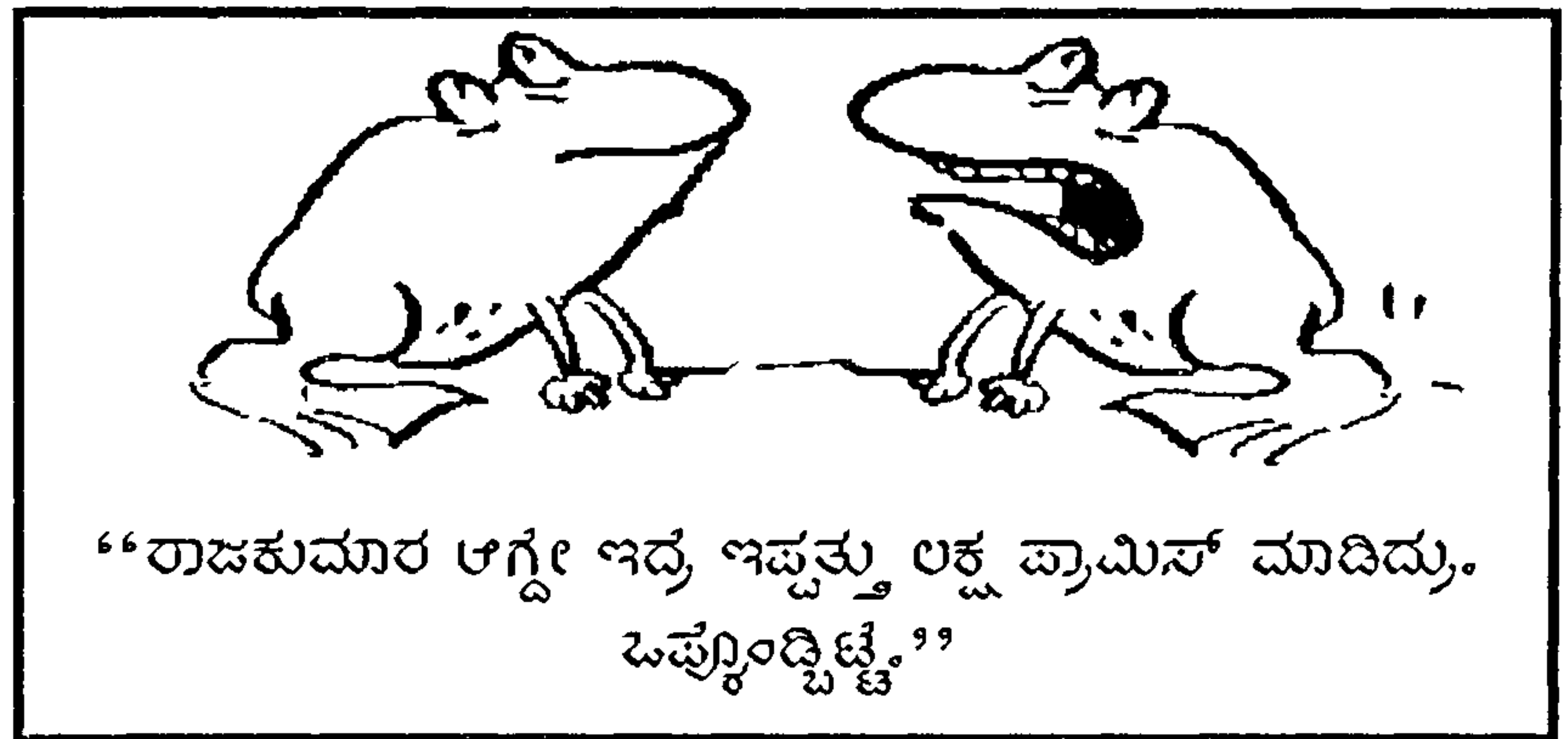
- ಪ್ರಧಾನಿ

ಅಯ್ಯೋ ರಾಮ!!

★ ★ ★

ಭಗವಂತನಿಗೆ ನೆಲೆಮಾಡಿಕೊಡಲು ಕೋರ್ಟಿನ ಅಗತ್ಯ ಬರುವ ಕಾಲ ಬಂತೇ ಎಂದು ಅಪರಂಜಿ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತಳಾದಳಂತೆ!

★ ★ ★

“ರಾಜಕುಮಾರ ಆಗ್ಲೇ ಇದ್ರೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಲಕ್ಷ ಪ್ರಾಮಿಸ್ ಮಾಡಿದ್ರು.
ಒಪ್ಪೊಂದಿಟ್ಟೆ.”

ಅರವತ್ತೊಂಭತ್ತನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಈನಾಕ್ ಪಾವೆಲ್ ಅಂತ ಒಬ್ಬ ರಾಜಕಾರಣಿ ಇದ್ದ. ಆತನದ್ದು ತೀವ್ರ ಬಲ ಪಂಥ. ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕರಿಯರು, ಕಂದು ಬಣ್ಣದವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕ್ಷೇಮ ಅಂತ ಅವನ ಮತ. ಇದಾಗದಿದ್ದರೆ ಲಂಡನ್ನಿನ ರಸ್ತೆ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ನದಿ ಹರಿದೀತು ಅಂತ ಅವನು ಸದಾ ಗುಡುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನಾನೇನು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಲು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಕಾಲ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರ್ಕಾರದ ಆಹ್ವಾನದ ಮೇರೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆದರೂ ಈನಾಕ್‌ನ ಮುಖ ಟಿವಿ ತೆರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಆತ ತೀರ ಮೆಲು ದನಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಅವ್ಯಕ್ತ ಹೆದರಿಕೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾನಿದ್ದದ್ದು ಒಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ. ಅಲ್ಲಿನ ಜನ ನನ್ನನ್ನು ಬಹು ಆದರದಿಂದ ಕಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ತಂಗಿದ್ದ ಮನೆಯೊಡತಿ, ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ರೈತ ಕುಟುಂಬ, ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ರೈಲ್ವೇ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನ ಸ್ಟೇಷನ್ ಮಾಸ್ಟರ್ ಇವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ತುಂಬಾ ಮಮತೆ, ಗೌರವ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ಟಿವಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಈನಾಕ್ ಟಿವಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನನಗಿಂತ ನಮ್ಮ ಮನೆಯೊಡತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮುಜುಗರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. “ಈನಾಕ್‌ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಆತನ ಸ್ವಂತದ್ದು, ಎಲ್ಲ ಬ್ರಿಟಿಷಿಗರ ಅನಿಸಿಕೆಯಲ್ಲ” ಎಂದು ಆಕೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ನಾನು ಈನಾಕ್‌ನ ಪರ ವಹಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. “ಅವನದ್ದೇನು ತಪ್ಪು. ತನ್ನ ನಾಡಿನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷರ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಈ ಕಷ್ಟ ಕಂದು ಬಣ್ಣದವರ ಧಾಳಿಯಿಂದ ಕುಲಗೆಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆತ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ನಂಬಿದ್ದಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಬೇಡ ಅಂದರೆ ನಾನು ನಾಳೆಯೇ ಭಾರತಕ್ಕೆ ತೆರಳಲು ಸಿದ್ಧ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲೇ ನೆಲೆಸಿರುವ ಇಂಡಿಯನ್ನರು, ಪಾಕೀಸ್ಥಾನಿಗಳು, ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದವರು. ಇಲ್ಲಿನ ಜನಗಳ ಜೊತೆ ಬೆರೆತು ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೇನು ಧಾಡಿ?” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಪೊಗರಿನಿಂದಲೇ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗಾದರೆ ನಾನು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಸ್ಥೆ “ಮಟೇರಾ (ಮೆಷಿನ್ ಟೂಲ್ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ರೀಸರ್ಚ್ ಅಸೋಸಿಯೇಷನ್)” ದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಕತೆಗಳೇ ಬೇರೆಯ ರೀತಿಯದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಬಹುಪಾಲು ಬಿಳಿಯರಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಕಂದು ಬಣ್ಣದವರಿದ್ದರು. ಅವರು ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವರು. ಈನಾಕ್ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ “ನಾನು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ನಾಗರಿಕ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿರಲು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಕ್ಕು ಇದೆ. ನಮ್ಮಪ್ಪ ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಿಂದ ಬಂದ ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನೇಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ನನಗೆ ಬರದು. ಇದೇ ನನ್ನ ದೇಶ. ಆ ಸೂಳೇಮಗ ಈನಾಕ್ ನಾಶವಾಗ” ಅಂತ ಆಕ್ರೋಶದಿಂದ ಅಬ್ದುಲ್ ಹೇಳಿದರೆ, ಮಿತ್ರ ಬ್ರಯಾನ್, ನಗುತ್ತಲೇ “Don't knock Enoch (ಈನಾಕ್ ನ ತೆಗಳಬೇಡ)” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ.

ನಾನು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಈ ವರ್ಣ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಬಿಳಿಯರು ಹೊಂದಿದ್ದ ವಿವಿಧ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಜನ ಸೌಜನ್ಯಕ್ಕೋ ಏನೋ, ಕರಿಯರು ಅಥವಾ ಕಂದು ಬಣ್ಣದವರಿದ್ದಾಗ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತೇ ಆಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “A Conspiracy of Silence” ಎಂದೇ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ ಈ ನಡವಳಿಕೆ ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹಲವು ಅತಿಥಿಗಳು ನಾನು ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಲು ಬಂದವನಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾಲಿಗೆ ಸಡಿಲಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ಕರಿಯರು, ಕಂದು ಬಣ್ಣದವರೆಂದರೆ ನನಗೇನೂ ದ್ವೇಷವಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನನ್ನ ಅನೇಕ ಆಪ್ತ ಮಿತ್ರರು ಈ ಗುಂಪಿನವರೇ. ಆದರೂ ಉಲ್ವರ್ ಹ್ಯಾಂಪ್ಟನ್ ತರಹದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪೇಟೆ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿರುವ ಕರಿಯ ಮುಖಗಳ ನಡುವೆ ಬಿಳಿಯ ಮುಖವನ್ನು ಹುಡುಕುವಂತಾದಾಗ, ಈನಾಕ್ ಮಾತು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಬಹು ದೂರವೇನಿಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.” ಅವರು ಎಷ್ಟೇ ಸುತ್ತುಬಳಸಿ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಒಟ್ಟಾರೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ “Don't knock Enoch” ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು.

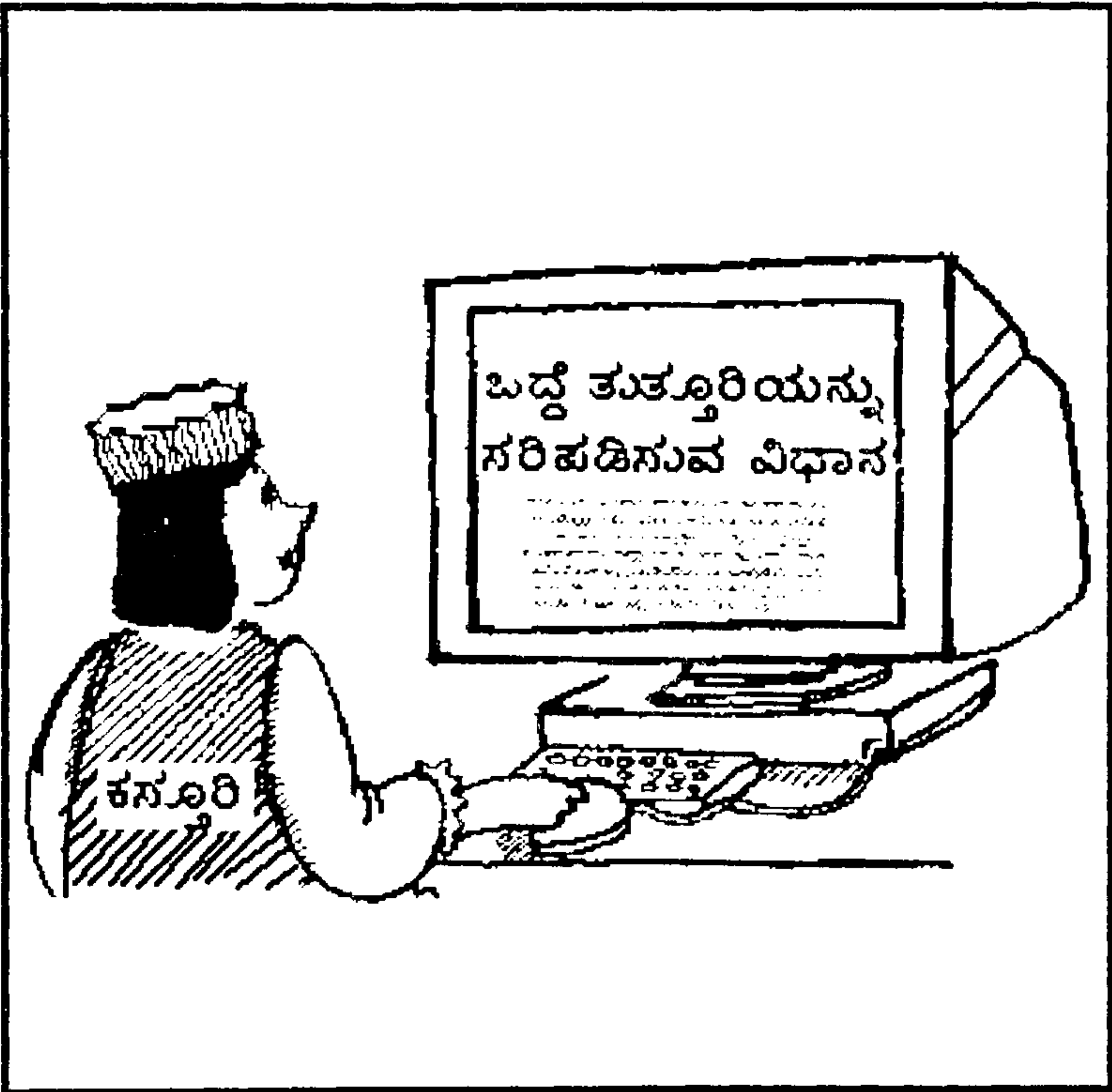
ಯಾಕೆ ಹೇಳುಕ್ಕೆ ಬಂದೆ ಅಂದರೆ, ಈ ಅಯೋಧ್ಯೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಶುರುವಾದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಒಂದು ಮಿನಿ ಅಯೋಧ್ಯೆ ಆಗತೊಡಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲೇ ನಾವು ದೇವಸ್ಥಾನ ಕಟ್ಟಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಅದು ತೀರಾ ಅನ್ಯಾಯ ಅಂತ ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ದೂರು. ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ

ಅಲ್ಪ ಸಂಖ್ಯಾತರ ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ತಣ್ಣಗಿನ ಏಡಿ ಸರಿದಾಡುವ ಅನುಭವ, ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅರ್ಥವಾದೀತು. ಆ ಅನುಭವವನ್ನು ನನ್ನದಾಗಿಸಿದ ಈನಾಕನಿಗೆ ನನ್ನ ಅನಂತಾನಂತ ನಮನ.

ಈನಾಕ್ ಈಗಿಲ್ಲ. 1997ರ ಜೂನ್‌ನಲ್ಲಿ ಆತ ನಿಧನನಾದ. ಆತ ತನ್ನ “ರಕ್ತದ ನದಿಗಳ” ಭಾಷಣ ಮಾಡಿ ಇಂದಿಗೆ ಮೂವತ್ತಮೂರು ವರ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಬ್ರಿಟನ್ನಿನಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ನದಿಯೇನೂ ಹರಿದಿಲ್ಲ. ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಈಗ ದೂರದ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಮಗಳು ಅಳಿಯ ಇವರನ್ನು ಮಾತೆ ಬ್ರಿಟಾನ್ಯ ತನ್ನ ಮಡಿಲಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನಮ್ಮ ನಡುವಣ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಭಾರತಾಂಬೆ ಇದೇ ರೀತಿ ಸದಾ ಕಾಲ ಸಲುಹಲಿ ಎಂಬುದೇ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

• ಶಿವಕುಮಾರ್

ಜಾಮೂನು ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ

• ಬಿ. ನಾರೇಂದ್ರ

“ಜಾಮೂನು ತಿಂದು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಾಯ್ತು! ತುಂಬಾ ತಿನ್ನಬೇಕು ಅಂತ ಅನ್ನಸ್ತಿದೆ ಕಣೋ!” ರಂಗಜ್ಜ ಮಗನಿಗೆ ತನ್ನ ಚಪಲ ತೋಡಿಕೊಂಡಳು.

“ಅದಕ್ಕೇನಮ್ಮಾ ಹೋಟಿಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ತಿಂದರಾಯ್ತು!” ಎಂದ ಮಗ ಪಾಪಣ್ಣ.

“ಎಲ್ಲಪ್ಪಾ! ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳು ಆದವು. ಹಾಳು ಸಕ್ಕರೆ ರೋಗ ಅಂಟಿಕೊಂಡು. ಅವತ್ತಿನಿಂದ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟಿದ್ದೀನಿ ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆನ್ನ!” ಎಂದು ವ್ಯಥೆಪಟ್ಟಳು ತಾಯಿ!

“ಸರೀ ಬಿಡಿ!! ಸಕ್ಕರೆ ರೋಗದ Silver Jubilee celebrate ಮಾಡಿದರಾಯ್ತು!” ಅಂತ ಕೊಂಚ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ತಲೆ ಹಾಕಿದಳು ಸೊಸೆ ಪದ್ವಮ್ಮ.

“ನಿಮ್ಮಪ್ಪ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಆ ಕಂಟೋನೈಂಟು, ಕಮರ್ಷಿಯಲ್ ಸ್ಟ್ರೀಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಓಣಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಿಸೋರೋ!!” ಸೊಸೆ ಮಾತನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕ್ಕೋಳ್ಳಿ ರಂಗತ್ತೆ ಜಾಮೂನು ದೊರೆಯೋ ಜಾಗಾನ ಸಜ್ಜೆಸ್ವ ಮಾಡಿದಳು!

“ಅಷ್ಟು ದೂರ ಯಾಕಜ್ಜೇ! ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಪುರದ ಖಾನಾಗಲ್ಲಿನಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲ ಸಿಗತ್ತೆ” ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ ತಾನು ಸೇರಿದ ಹೊಸ ಜನರೇಷನನ ಪುಟ್ಟ.

“ಅಮ್ಮಾ! ಅಪ್ಪನ್ನ ನೀನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪ ಹೇಳಿದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮರ ಚಪಲದ ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರತಿದೆಯಮ್ಮ! ಎಂದ ಪಾಪಣ್ಣ.

“ಅದೇನೋ ಅದು? ಅವರೇನು ಮಾಡಿದರಂತೆ?”

“ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮಪ್ಪ ಚಿಕ್ಕವರಾಗಿದ್ದಾಗ, ಸ್ವಾಮೀ ತ್ಯಾಗೀಶಾನಂದರು ಅಂತ ಇದ್ದರಂತೆ. ಅವರು ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮಹಾತ್ಮರಂತಮ್ಮಾ! ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರು ರಾಮಕೃಷ್ಣಾಶ್ರಮವಿಲ್ಲವೆ, ಅದರ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಅವರಿಗೂ ಒಂದು ಸಾರಿ ಜಾಮೂನು ತಿನ್ನಬೇಕು ಅಂತ ಬಲೆ ಆಸೆ ಆಯಿತಂತೆ!”

“ಅಲ್ಲೋ ಪಾಪು, ಎಲ್ಲಾ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟುನಿಂತಿರೋಲ್ವೇನೋ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಅಂದ್ರೆ?”

“ಕೊಂಚ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಮ್ಮಾ! ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಏನು ಮಾಡಿದರು ಅಂದ್ರೆ, ಇಪ್ಪತ್ತು ಜನ ಹುಡುಗರನ್ನ ಕರೆಸಿದರು. ನಲವತ್ತು ಜಾಮೂನು ತರಸಿದರು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹಂಚಿ ತಿನ್ನಿಸಿದರು. ಮಕ್ಕಳು ಜಾಮೂನು ತಿನ್ನೋದನ್ನ ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ತಾನು ತಿಂದಷ್ಟೇ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು ಸ್ವಾಮಿಗಳಿಗೆ.”

“ವೈರಾಗ್ಯ ಅಂದ್ರೆ ಇದೇ ಕಣೋ ಪಾಪಣ್ಣ!! ನಮಗೆಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕೋ ಸಂಸಾರಿಗಳಿಗೆ!!”

“ವೈರಾಗ್ಯ ಅಂದ್ರೆ ಏನನ್ನೊಂಡಿದೆಯಮ್ಮ?”

“ಅಂದ್ರೇನು?”

“ನೋಡು ರಾಗ ಅಂದ್ರೆ ಆಸಕ್ತಿ, ಆದರ, attraction ಉ ಅಂತ. ದ್ವೇಷ ಅಂದ್ರೆ ಅಸಡ್ಡೆ, ಅನಾದರ, aversion ಉ ಅಂತ. ವಿರಾಗ ಎಂದರೆ attraction ಇಲ್ಲದಿರೋದು. ವಿರಾಗಿ attraction ಇಲ್ಲದಿರುವ ಮನುಷ್ಯ. ಅದರ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಅವನು ಸ್ವತಂತ್ರ. ವೈರಾಗ್ಯ ಎಂದರೆ ಅವನ ಮನಃಸ್ಥಿತಿ. It is a state of mind ಉ! ವಿರಾಗಿ common noun ಉ! ವೈರಾಗ್ಯ abstract noun ಉ!”

“ಸಾಕ್ರೀ ನಿಮ್ಮ ವೇದಾಂತ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನ! ಪಾಪ! ಅಮ್ಮ ಕೇಳ್ತೀರೋದು ಎರಡು ಜಾಮೂನು, ಅದು ಕೊಡಿಸೋಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಚರ್ಚೆ!!” ಅಂತ ಗುಡುಗಿದಳು ಪದ್ಮಮ್ಮ.

“ಓ ಭಗವಂತ! ನಿನ್ನ ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವಯಾವಾಗ, ಯಾರಯಾರ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು, ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿ ಬರೆಯುತ್ತವೆಯೋ, ಬಿರಿಯುತ್ತವೆಯೋ, ಹೇಗೆ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ತಿರುಗುತ್ತವೆಯೋ ನೀನೇ ಬಲ್ಲೆ! ಇದೇಕೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪ; ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಿಕ್ಕಿದ್ದಾಗೆ ಪ್ರೀತಿ, ಈಕೆಗೆ!!” ಅಂತ ಪಾಪಣ್ಣ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರಬಿಟ್ಟ!!

ಇಂತು ಸರ್ವಂ ಶಿವಂ

ಗಂಡೆವೃದ್ಧಾಟ!

• ಹೆಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ದೊಡ್ಡ ರೈಲು ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದವರು ಏನು ಮಾಡ್ತಾರೆ? ಬಸ್‌ಸ್ವಾಂಡಿನಲ್ಲಿ ಕಳೇಕಾಯಿ, ಹೊಸ ಬಡಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತರಕಾರಿ, ಹೊಸತೂ ಅಲ್ಲದ ಇತ್ತ ಹಳೆಯದೂ ಅಲ್ಲದ ಅರೆ ಬಡಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂಬೇಣ್ಣು ವ್ಯಾಪಾರ ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಅವರವರ ನಸೀಬಿನ ಪ್ರಕಾರ ಸಿಟಿ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮಳಿಗೆ, ಗಾಂಧಿ ನಗರದಲ್ಲಿ ಫಿಲಂ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಅಂಗಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು ಇಂತಹವುಗಳನ್ನ ತೆಗೆದು ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ವಂಶದ ಬಾಳು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಾರೆ. ಕಾರ್ಖಾನೇಲಿ ಕೂಲಿ ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತಿರೋ ನಾವು “ನೋಡಿದ್ಯಾ ಅವನದೃಷ್ಟಾನ್? ಹೇಗಿದ್ದ ಹೇಗಾದ ಅಂತ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳು ಮಡಿಕೊಂಡು ಹದೃಷ್ಟವೋ ಹದೃಷ್ಟ ಅಂತ ಹಾಡು ಹಾಡ್ತೀವಿ.

ನಾವು ಆ ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯಪುರದಾಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ ಕಂಡು ಬಂದು ನೋಡಿ ಆಗಿಲ್ಲಿ ತರ್ಕಾರಿ ಅಂಗಡಿ ಇತ್ತಿಲ್ಲಿ, ಬೆಂಕಿಪೊಟ್ಟದ ಅಂಗ್ಡೀ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏನಾರಬೇಕೊಂದರೆ ಸಿಟಿಗೋಗಿ ತರಿದ್ದೋ ಆಗ. ನಿದಾನಕ್ಕೆ ಏರ್ಯ ಬೆಳ್ಳಂಬತ್ತು ನೋಡಿ ಹಂಗೇಯ ಅಂಗ್ಡೀ ಪಂಗ್ಡೀಗಳೂ ಬಂದೋ ಜನ ಬಂದ್ರೋ, ಬಸ್ಸು ಬಂತೋ, ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನೂ ಬಂತೋ ಅದರ ಇಂದೇನೇ ಕಳ್ಳು, ಕಾಪು ಸಹ ಅಮರಿಕೊಂಡ್ರೋ.

ಇಂಥ ಟೇಂನಾಗೇನೇ ನಮ್ರಸ್ತೇಗೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಗಾಡಿ ಅವ್ವು ಕಾಣಿಸ್ಕಂಡಿದ್ದು. ಅರ್ಧ ಗೋಣೀಚೀಲದ್ದುಂಬ ತುಂಬಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಅಗ್ಗ ಆಕಿ ಕಟ್ಟಿ ಬಲಗೈನಾಗೆ ಐದ್ನಿಂಬೆಣ್ಣನ್ನ ಮಡುಕ್ಕಂಡಿ ಆತ ಅರಚ್ಚೋತಾ ಬರ್ತಿದ್ದ. ‘ನಿಂಬೇ ಣೂ ನಿಂಬೇನ್ನೂ ನಿಂಬೇ ನ್ನೂ...’ ಅಂತ. ಬಲಗೈನಾಗೆ ದುಂಡ ದುಂಡಗೆ ದಪ್ಪನಾಗಿರೋ ನಿಂಬೇಣ್ಣು ನೋಡ್ಡ ಕೂಡ್ಲ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ ಆಗ್ಲೇ ಕತ್ತಿಸಿ ಉಪ್ಪಿನ್ನಾಯಿ ಆಕಬೇಕು ಅಂಗಿರಿತ್ತು. ಸರಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವ ಅಂತ ಅವನನ್ನ ನಿಂಬೇನ್ನೂ, ಬಾಪ್ಪಾ ಇಲ್ಲಿ... ಅಂತ್ಕರೀತಿದ್ವೋ.

ಮನೆ ಮುಂದೆ ಮೂಟೆ ಹೊತ್ತೊಂಡು ನಿಂತಂಗೇನೇ ಆತ ಏಳ್ತಿದ್ದ. ಕನ್ನಡ ವರಾದೆ ತಮಿಳ್ಳೆ ಪೇಚು’ ಅಂತ ದೊಡ್ಡಲಿನಲ್ಲಿ ಬಂದೋರ್ದಾಟೇಲೇ.

‘ಅಪ್ಪಿಯಾ ಕನ್ನಡ ವರದಿಲ್ಲೆಯಾ ನಲ್ಲಾಚಿ. ಎಪ್ಪಡಿ ಕುಡುಕ್ರೆ?’ ಅಂತ ನಾವೂ ಸರ್ವಭಾಷಾ ಪಾರಂಗತರೂ ಕೇಳಿದ್ದೋ. ‘ಎವಳವೇಣು?’ ಅಂತಿದ್ದ ಅಪ್ಪ. ಆರೋ ಎಂಟೋ ಬೇಕಾಗಿದ್ರೂ ನನ್ನ ‘ನೂರು ವೇಣು ಎಪ್ಪಡಿ ಕುಡ್ಕೆ?’ ಅಂತ ವ್ಯಾಪಾರ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದೋ. ನೂರಕ್ಕ ಇನ್ನೂಪಾಯಿ ಅಂತಂದು ಚೌಕಾಸಿ ನಡ್ಡ ಹಾಗೇನೇ ಇಳೀತಾ ಇಳೀತಾ ಬಂದು ಕೊನೇಗೆ ನಲ್ವತ್ತಕ್ಕೆ ನೂರು ಅಂತ ಬರ್ತಿದ್ದ. ‘ಹತ್ತಣ್ಣು ತತ್ತಾ’ ಅಂತ ತಮಿಳಿನಲ್ಲೇ ಪೇಸಿ, ಹತ್ತನ್ನು ಅದರ್ಮೇಲೊಂದು ಕೊಸು, ಆಕಿಕ್ಕಂಡು ಕೈಗೆ ‘ನಾಲ್ಕುಬಾ’ ತೆತ್ತು ‘ತಿರುಮ ಎಪ್ಪುವರೆ?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದೋ. ಕಾಸಿಕ್ಕೊಂಡಾದ್ಮೇಲೆ ‘ಅಯ್ಯಾ ಎವುಳ ನಲ್ಲ ತಮಿಳ್ ಪೇಚ್ರ ಎಂದೂರು?’ ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದ.

ಕುಂಭಕೋಣ ಅಂತೋ ಕಾಟ್ಟಾಡಿ ಅಂತೋ ಹೇಳಿದ್ರೆ ಆತ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮೀಯ ಆಗ್ತಿದ್ದ. ಹಂಗಿತ್ತು ಆಗ. ಕುಂಭೋಣದಲ್ಲೋ ಕಟ್ಟಾಡೀಲೋ ಇದ್ದ ಅವನ ಹತ್ತಿರದ ನೆಂಟ ಬೆಂಗೂರಲ್ಲಿ ಈಗ ದೊಡ್ಡಂಗ್ಲಿ ಮಡ್ಗಿರೋ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿ ಋಷಿಪಡ್ತಿದ್ದ. ಇದು ಸುಮಾರ್ದಿನ ನಡೀತು.

ಹೊಸಾ ಏರಿಯಾಂತ್ಲೇಳಿದೆ ಅಲ್ಲವೇ ಬಾಡಿಗೆಗ್ಬರೋರೂ ಕಡ್ಕೆ. ಆದ್ರೂ ರಿಟೈರಾದೋರೂಬ್ಬ ನಮ್ಮಸ್ತೆ ಮೂರಸ್ತೆ ಆಚೀಲಿದ್ದೋರು ಮನೆ ಮೇಲ್ಕಾಡಿ ಕಟ್ಟಿದ್ರು. ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಐತೆ ಅಂತ ಸುಮಾರ್ದಿವ್ವ ಬೋರ್ಡ್ ಆಕಿದ್ರು. ಯಾರೂ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಬಂದ್ಬಂಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದಿನ ಮನೇ ಮುಂದೆ ತಡಕಲಾಡ್ತಾ ಎದ್ದುರೈಟಿನೇಲೆ ಈಚೆಗೆ ಬೆಳ್ಳ ಪಾರ್ಥೇನಿಯಮ್ಮಿನ ಎತ್ರ ಎಷ್ಟಾಗ್ತೆ ಅಂತ್ಲೆಕ್ಕ ಆಕ್ತಾ ಇದ್ದೋ. ಆಗ್ತೆ ಮುಂದೆ ರಸ್ತೆ ಮ್ಯಾಗೆ ಮೂರುಡ್ಗೀರು ಅಂಗೇ ಪಾಸಾದ್ವು. ತೊಂಬತ್ತೇಜಿ, ಎಂಬತ್ತೇಜಿ, ಎಪ್ಪತ್ತೇಜಿ ತೂಕ್ಕೋವೂ, ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಮೂವತ್ತ ನಡುವಿನೋವು, ಮೂರ್ದೇರೇ ತರ್ಲ ಸಲ್ವಾರ್ಪಮೀಜ್ ತೊಟ್ಟೊಂಡು ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಜಡೇನಂಗೇನೇ ತೂಗಾಡ್ತಿಕೋತ ರಸ್ತೇ ಈ ತುದಿಯಿಂದ ಆ ತುದೀಗಂಟ ಓಲಾಡ್ಕೋತ ಹೋದ್ವು.

ಮನೇಲಿದ್ದ ಎಂಟ್ರನ್ನ ಆಚೀಕೆ ಬಾಅಮ್ಮೀ ಅಂತ ಕರ್ಕೆ. ಅಮ್ಮಿ ಆಚೀಕ್ಕಂತು.

‘ಅದ್ಯಾರೇ ಹುಡ್ಗೀರು?’ ಅಂತ ಕೇಳ್ತೆ.

‘ಯಾರು?’ ಅಂತಮ್ಮಿ ನನ್ನೇ ಕೇಳ್ತು.

‘ಅದೇ ಅಲ್ಲೋಗ್ತಾವಲ್ಲಾ ತೊಂಬತ್ತು ಎಂಬತ್ತು ಎಪ್ಪತ್ತು ಕೇಜೇವು...’
ಅಂತ ಕೈ ತೋರಿಸ್ತೆ.

‘ರಸ್ತೆಯೋಗೋ ಎಂಗಸ್ರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯಾರೊಂತರಿತ್ಕೊಳೋಕ್ಕೆ
ನಾನೇನ್ನೋಲೀಸ್ಮನ್ನಾ?’... ಅಂತ ಕಣ್ಕೆಂಪ್ ಮಾಡ್ಕೊತು.

‘ಏ ಅಂಗಲ್ವೆ ಮಾರಾಯ್ತಿ. ಏರಿಯಾಕ್ಕೆ ಒಸಬ್ಬು ನಿಂಗೊತ್ತಾಂತ್ಕೇಳ್ವೆ...’
ಅಂದೆ.

‘ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ’ ಅಂದ್ಕು ಮುಗುಮ್ಮಾಗಿ.

‘ಸರಿ ಬಿಡು’ ಅಂತ ತೆಪ್ಪಾದೆ. ಎಂಗಿದ್ರೂ ಅವಳ್ಬಾಯಿ ತಡ್ಕೆಯ್ಯಾ,
ಗೊತ್ತಿದ್ರೆ ನನ್ನಾವಲ್ವೆ ಇನ್ನಾರ್ತಾವ ಏಳ್ವಾಳೆ ಅಂತ ನನ್ನಸುಭವ.

ಆ ಹುಡ್ಗೇರು ಯಾರು ಅಂತ ಅವತ್ರಾತ್ರಿ ಮನೀಕಳಕ್ಕುಂಚೆ ನಮ್ಮಮ್ಮಿ
ಬಾಯ್ಬಟ್ಟು ಮೂರುಡ್ಗೀರೂ ಅಕ್ಕತಂಗೀರಂತೆ. ನಾರ್ತಿಂಡಿಯಾದಿಂದ
ಬಂದವ್ರಂತೆ - ಇಲ್ಲೇನೋ ಎಂಎನ್ನೀಲಿ ಅವ್ವೆ ಕೆಲ್ಸಾಂತೆ. ಕಂಪೂಟ್ರ
ಮಾಡ್ಕಂಡವ್ರಂತೆ ಅಂತ ಒಟ್ಟೆಲುಬ್ರನ ತಡ್ಕನೀಕಾಗ್ಗೆ ನಮ್ಮಮ್ಮಿ ಹೇಳ್ತು.

‘ಅಮ್ಮೀ ಪರವಾಗಿಲ್ಲೇ ನೀನು ಅದೆಷ್ಟಿಷ್ಟ ತಿಳ್ಕಂಡಿದ್ದೀ...’ ಅಂತ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದೆ.
ಅಮ್ಮಿ ಉಬ್ಬೋದ್ಕು.

‘ಆ ತೊಂಬತ್ತೇಜಿ ಅಂದ್ರಲ್ಲಾ ಅದೇ ಚೆಕ್ಕಂತೆ. ಎಂಬತ್ತೇಜೇದು ದೊಡ್ಡಂತೆ
ಎಪ್ಪತ್ತೇಜೇದು ನಡು ಮಧ್ಯದ್ದಂತೆ’ ಅಂತ ಮಿಕ್ವಿಸಯ ಸಾ ಏಳಿ ಮಲಕ್ಕೊಂಡ್ಕು.

ಪಾಪ ಎಣ್ಣುಡ್ಗೀರು ಕೆಲ್ಸವುಡ್ಕೊಂಡು ನಾರ್ತಿಂದ ಬಂದವೆ ಅಂದ್ರೆ ಅದೇನ್
ಕಷ್ಟವೋ ಅಂತ ಒಂದ್ವನಿ ಮೊಸಳೆ ಕಣ್ಣೀರುನ್ನಿ ನಾನೂ ಅಡ್ಡಲಾದೆ. ಆಮ್ಮಾಕೆ
ಪ್ರತಿದಿನ ಅವರ್ಸುದ್ದಿ ನಾನ್ಮನೆ ಸೇರಿದ್ಕೂಡ್ಕೇ ನಮ್ಮಮ್ಮಿ ಕಾಫಿ ತಿಂಡಿ ತಂದಿಕ್ಕಿ
ಹೇಳೋಳು. ನಾನೂ ಲೊಚ್ಚ್ಚ್ ಅಂತ ಅದ್ನ ಕೇಳೋದೂ ನಡೀತಿತ್ತು.
‘ಎಂಎನ್ನೀ ಅಂದ್ರೇನ್ನಾ?’ ಅಂತ್ಕೇಳಿದ್ಕು ಒಂದಪ.

‘ಎಂಎನ್ನೀ ಅಂದ್ರ ಒರ್ದೇಸ್ತ ಕಂಪ್ತಿಗ್ಕು ಇಲ್ಬಂದು ನಮ್ಮೇಸ್ಸಾಗೆ ಅವ್ರು
ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗೀಕ್ಟರಿ ಶುರು ಮಾಡ್ತಾವೆ. ನಮ್ಮೈಕ್ಕಿಗೆ ನಲವತ್ತೆವತ್ತು ಸಾವ್ರ ಸಂಬ್ಬ
ಅಂತೊಟ್ಟು ಬೆಳಗ್ಗಿಂದ ರಾತ್ರಿತನ್ನ ದುಡಿಸ್ಕೋತಾವೆ ಅಂತ ನನ್ನೆ ತಿಳ್ವಿದ್ದು ಏಳ್ವೆ.
‘ಅಯ್ಯೋ ಅಂಗಾ ಎಂಎನ್ನೀಗ್ಕು ಅಂದ್ರೆ’ ಅಂತ ಇದು ಕಣ್ ಕಣ್ ಬಿಡ್ತು.

‘ಯಾಕಮ್ಮೀ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆಯ್ತದೇನು?’ ಅಂದೆ.

‘ನಲವತ್ತೆದ್ದಾವ್ರ ಸಂಬ್ರ ಅಂದ್ರೆ ಅದೇನ್ನೇಮೆ ಮಾಡಿಸ್ತಾರೋ ಕಾಣ್ಲೇ?’
ಅಂತು.

‘ಅದು ನಮ್ಮ ತಿಳಿಯಾಕಿಲ್ಲ ಬಿಡು’ ಅಂತಂದೆ.

‘ಅದೇನೋ ಅಪ್ಪ...’ ಅಂತ ಅದೂ ಸುಮ್ಮನು.

ನಿಸ್ಸಬ್ಬವಾಗಿ, ಕಾಮಾಗಿರ್ದದ್ದ ನಮ್ಮೇರಿಯಾ ಅದೇಕೋ
ಒಂದೆರೆದ್ದಿಂಗಳಲ್ಲೇ ಒಂಥರಾ ಸಂತೆ ಅಂಗೆ ಆಗೋಯ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಒತ್ತು
ಮೋಟರ್ಸೈಕಲ್ಲು ಕುಟು ಕುಟು ಸಬ್ಬ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಬರೋದೇನು, ವೈಂಕ್
ಅಂತ ಬ್ರೇಕ್ ಆಕೋದೇನು, ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಳ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಓಡಿಸ್ಕೊತ
ಓಗಾದೇನು ಅದ್ರ ಜತೆ ಜತೆ ಜೀಪು ಕಾರು ಟಯೋಟಾಗಳು ಸುಮೋಗ್ಗು... ತಲೆ
ಚಿಟ್ಟೋಯ್ತು ಅಂದ್ರೆ ಎಂಗೇಂತೀರಿ? ಏರಿಯಾ ಬಿಟ್ಟು ಓಡೋದ್ರೆಂಗೇಂತನ್ನುಕ್ಕೆ
ತುರುವಾಗಿಬಿಡ್ತು.

‘ಇದೇನಮ್ಮಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಂಗೇ ನಮ್ಮೋಡು ಇಂಗಾಗಿಬಿಡ್ತು?...’ ಅಂತ
ರಾತ್ರಿ ನಮ್ಮಮ್ಮಿನ ಕೇಳೆ. ಆಗ್ತಾನೆ ಒಂದು ಮೋಟುಸೈಕಲ್ಲು ಎರಡು
ಸುಮೋಗ್ಗು ನಂ ರಸ್ತೆ ಮುಂದೆ ಭರ್ ಅಂತ್ವೋಗಿದ್ದು ತಿರ್ಗ ವಾಪ್ಸು ಬಂದು
ನಮ್ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಡರ್ ಡರ್ ಅಂತ ಸಬ್ಬ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ನಮ್ಮನೆ ನಂಬ್ರ
ನಮ್ಮನೆ ಎಸ್ತು ನೋಡ್ಕೊಂಡು ಪಕ್ಕದ್ದನೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲೂ ಅವ್ರ ಮನೆ
ನಂಬ್ರ ಎಸ್ತು ನೋಡಿ ಅದ್ರ ಮುಂದಿನ ಮನೇತಾವ್ವೋಗಿ ಅಲ್ಲೂ ಮನೆ ನಂಬ್ರ
ಎಸ್ತು ನೋಡ್ಕಂಡಿ. ತಿರುಗಿ ಅವರ ಮುಂದ್ ಮನೇಗೆ ಓಗಿ.... ಇಂಗೇ
ರಸ್ತೇತುದಿಗಂತಾ ಹುಡುಕಿದ್ದು ಬಾಕಲೆಗ್ಗು ‘ಯಾರೇತ್ರಲಾ?’ ಅಂತ
ಕೇಳೋಕೇಂತ ಎದ್ದಿದ್ದೆ. ನಮ್ಮಮ್ಮಿ ಸುಮ್ಮೆ ಬಿದ್ದಾಬಾದ್? ಅದ್ಯಾವ್ವೋ
ಬಂದಾಂತ ಬಾಕ್ಕು ತೆಗೆದ್ರೆ ಎಂಗೇ?’ ಅಂತ ನನ್ನಟ್ಟು ಎಳ್ಳು ಬಿದ್ದೊಳಿಸಿದ್ದು
ಹತ್ತಿದ್ದ ನಿದ್ದೆ ಆರಿ ಓಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಕಾಫಿ ಬಟ್ಟ ಅಗಲಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನೊಂಥಪ ಉಟ
ಉಂಡ್ರೆ ನಿದ್ದೆ ಬಂದ್ರೂ ಬರ್ಬಹುದು ಅಂತ ಯೋಚಿಸ್ತಿದ್ದೆ. ಅದ್ಕೆ ಪೀಠೆಯಾಗಿ
ಅಮ್ಮಿನ ರಸ್ತೆಯಾಕೆ ಸಂತೆ ಎಂಗಾಯ್ತು ಅಂತೇಳಿದ್ದು.

‘ಆ ವಿಸ್ತಾ ನಿಂಗ್ಲೇಳಿಲ್ಲಾ ನಾನು?’ ಅಂತಂದಳು.

‘ಅದೆಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳೆ ಅಮ್ಮೀ?’... ಅಂದೆ.

‘ಆ ಮೂರುಡ್ಗೀರು ಬಾಡ್ಲೆಗೆ ಬಂದೋರೇಂತ ಎಳ್ಳಿಲ್ಲವಾ? ಅವರ್ಮನೆ
ಉಡುಕ್ಕಂಡಿ ಬರೋಜನ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗ್ತೆ. ಅಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಈ ನಾಲ್ಕುಸ್ಟೇಲೂ

ವೆಯಿಕ್ಕು ಅಂದ್ರೆ ವೆಯಿಕ್ಕು. ರೊಂಯ್ ಅಂತ ಬರ್ತಾವೆ ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಿಂತುಂಡಿ ನಂಬ್ರ ಎಸು, ನೋಡ್ತವೆ ರೊಂಯ್ ಅಂತ ನೆಕ್‌ಸ್ಟಾಟ್ ಕ್ರಾಸ್ಸೆ ಓಯ್ತವೆ, ಅಲ್ಲೂ ಅಂಗೇ ಮಾಡ್ತಾವೆ. ಆಮ್ಯಾಕೆ ಅದ್ರ ನೆಕ್‌ಸ್ಟಾಟ್ ಕ್ರಾಸ್ಸೆ ಓಯ್ತವೆ... ನಿದ್ರೆ ಬರ್ತಿದ್ಯಾ?’

‘ಇಲ್ಲಮ್ಮೀ ಬರೇ ಆಕಳೆ ಅಷ್ಟೇಯಾ’ ಅಂದೆ.

‘ಅದ್ಯೇ ನೀನವಾಗ ಬಾಕ್ಲು ತೆಗೈಕ್ಕೆ ಅಂತೊಂಟೆಯಲ್ಲಾ ಬೇಡಾಂದಿದ್ದು...’

‘ಆ ಉಡುಗೀರ ಮನೇನ ಯಾಕುಡುಕ್ತಾವಂತೆ ಇವು?...’ ಅಂದೆ.

‘ಅದೇ ನಿನ್ನಾತೀವು. ಹೆಣ್ಣಾಯಿ ಕಂದ್ರೆ ಬುಟ್ಟವಾ? ಅದೂ ಡಬಲ್ಸ್‌ಜೆನ ಎಣ್ಣಾಯಿ ಅಂದ್ರೆ ಜೊಲ್ಸುರುಕೋತ್ವಲ್ಲಾ...’ ಅಂತ ಇಡೀ ಗಂಡುನಾಯಿ ಜಾತೀನ ಹೀಯಾಳಿಸಿದಳು.

‘ಸರಿಬಿಡಮ್ಮಿ ಮನಿಕ್ಕೋಮ ಬಾ’ ಅಂತ ಅವಳ ನನ್ನಗೊಳ್ಳೇ ಸೇರಿ ಅವುಚ್ಚೊಂಡೆ. ಅದ್ಯಾವಾಗ ನಿದ್ರೆಬಂತೋ ತಿಳೀದು ಅಸಿವಿದ್ರೂನೂವ.

★ ★ ★

ಇದಾದೊಂದ್ವಾರಕ್ಕೇನೋ ಸಂಜೆ ಕಾಪಿ ಈರೊತಾ ಮನೆ ಮುಂದಿನೆಟ್ಟೇಲಿ ಕೂತು ಪಾರ್ತೇನಿಯಂಗಿಡ ಅದೆಷ್ಟ್ ಪಸಂದಾಗಿ ಬೆಳ್ಳೆತೆ ಅಂತ್ಕುಷೀಲಿದ್ದೆ. ‘ಅಲ್ಲೂತು ಅದ್ಯಾರ್ ನೋಡ್ತಿದೀ...’ ಅಂತ ನಮ್ಮಮ್ಮಿ ಒಳ್ಳಿಂದ ಬಂದ್ಕು. ‘ನಿನ್ನಿಟ್ಟೆ ಯಾರವ್ರಮ್ಮೀ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡುಕ್ಕೆ ಬಾ ಕೂತ್ಕೋ’ ಅಂತ ಕಟ್ಟೆ ಪಕ್ಕ ಕೈ ತೋರಿಸ್ತೆ. ಬಂದ್ ಕೂತ್ಕು.

‘ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಪಕ್ಕದ್ರಸ್ತೇಗೆ ಪೋಲಿಸ್‌ವ್ಯಾನ್ ಬಂದಿತ್ತಂತೆ...’ ಅಂದ್ಕು.

‘ಯಾಕಾ? ಕಳ್ತನ ದರೋಡಿ ಆಯ್ತೇನಂತೇನು?’ ಅಂದೆ.

‘ಅದ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡು. ಆ ಮೂರುಡ್ಕೀರು ಅವ್ರಲ್ಲಾ ಅವರ್ಮನೇಗೆ ಅದ್ಯಾರೋ ಪಡ್ಡೇವು ನುಗ್ಗಿದ್ದಂತೆ. ಪೋಲಿಸ್ಕೋರ್ಬಂದು ಅವರ್ಮ ಎಳ್ಳಂಡು ಹೋದ್ರಂತೆ’ ಅಂತ ‘ಸಂಜೆವಾಣೆ’ ನ್ಯೂಸೋದಿದ್ದು. ‘ಛೇ’ ಅಂದೆ. ‘ಛೇ ಛೇ ಪಾಪ’ ಅಂದ್ಕು.

‘ಹೌದು’ ಅಂತ ಗೋಣಾಡಿಸಿದೆ.

‘ನಿಂಬೇನ್ಮಾರೋಕ್ಕೆ ಬರ್ತಿದ್ದಲ್ಲ ಅವ್ವ ಈಚ್ಚೆ ಬತ್ತಿಲ್ಲ...’ ಅಂದಳು.

‘ಅಯ್ಯೋ ಹೌದೇನಮ್ಮಿ? ಎಲ್ಲಾರೂ ಬಂಗ್ಲೆಗಿಂಗ್ಲೆ ಕೊಂಡ್ಕೊಡ್ತೆ?’ ಅಂತೇಳ್ತೆ.

‘ಅದೇನೋ ತಿಳಿದು, ದಿನಾ ಬೆಳ್ಳೆ ಬಂದು ಆ ನಾರ್ತಿಯಾದುದ್ದೀರೈ
ಮೂಟೆ ವಪ್ಪಿ ಓಗ್ತಾನೇಂತ ಕೆಲ್ಸದೋಳು ಏಳಿದ್ದು...’

‘ಅದೇನ್ನೂಟೇಂತೇ?’ ಅಂದೆ.

‘ಅದೇ ನಿಂಬೇನ್ನೂಟೇನೇ ಇರಬೇಕು...’

‘ಪ್ರತಿದಿವ್ವ ಮೂಟೂಟೆ ನಿಂಬೇನ್ನೂಂಡ್ಕೊಂಡು ಅದೇನುಪ್ಪಿನಕಾಯಿ
ತಯಾರ್ನಿ ಎಂಎನ್ನೀಗಳ್ಳಿ ಮಾರ್ತಾವ ಉಡ್ಗೀರು?’ ಅಂದೆ.

‘ಅದೇನೋ ತಿಳಿದಪ್ಪ...’ ಅಂದ್ರು.

‘ಅವರಬಂದಿದ್ದೇ ಬಂದದ್ದು, ನಿಂಬೇನ್ನಾರೋನೂ ನಿಂತ, ನಿಂಬೇಣ್ಣ ಸೈತ
ಇಲ್ಲ ಮನೇಲಿ. ಗಂಟು ಕರ್ಕರ ಅನ್ನೊಂಡು ಪಿತ್ತ ಏರಿದೆ...’

ಚಿಂತಿಸ್ಬೇಡ ಬಿಡು ಪೇಟೆಯಿಂದ ನಿಂಬೇನ್ನರ್ದೀನಿ. ತಂದ್ಕಡಗ್ಗೀನಿ...’ ಅಂತ
ಸಂಭಾಳಿಸಿದೆ. ಮಾರನೇ ದಿನ್ನೇ ನಿಂಬೇನ್ನೂಟೆ ತಂದ್ಕಡಗ್ಗೆ.

★ ★ ★

‘ನಮ್ರಸ್ತೇಗೇನಾಗೈತೆ?’ ಅಂತ ಬೆಳ್ಳೆ ಎದ್ದೂಡ್ಲೇ ಕೇಳಿದ್ದು

‘ಏನಾಗದೆ?’ ಅಂತ ಕಣ್ಣಣ್ಣ ಬಿಟ್ಟೆ.

‘ಆಚೆವೋಗ್ನೋಡಿ...’ ಅಂದ್ರು.

ಆಚೆವೋದೆ. ರಸ್ತೆ ಅಂಡ್ಲಾಗೆ ಅತ್ತೋ ಅದಿನೈದೋ ನಿಂಬೇಣ್ಣ ಕುಂಕ್
ತುಂಬಿ ಎಚ್ಚಿ ಅಡ್ಡಡ್ಡ ಮಡಗವ್ರೆ!

‘ಇದೇನು ಅದ್ಯಾರೋ ಮಾಟ ಮಾಡವ್ರೇಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ...’ ಅಂದೆ.

‘ಪಕ್ಕದ್ರಸ್ತೇಲೂ ಇಂಗೇ ಮಡಗವ್ರಂತೆ, ಅದರಪ್ಪಕ್ಕದ್ರಸ್ತೇಲೂ ಸೈತ ಅಂಗೇ
ಐತಂತೆ...’

‘ಅಂದ್ರೇನೇ ಅತ್ತೂಟೆ ಅಣ್ಣಕ್ಕೊಂಡು ಕೊಯ್ದು ಆಕವ್ರಾ?’ ಅಂತ ಅಚ್ಚರಿ
ತೋರಿಸಿದೆ.

‘ಅಂಗೇ ಕಾಣ್ತೆ...’ ಅಂದ್ರು.

‘ಆಮನ್ನೋರು ಇತ್ತಾಗಿನ ಮನೇರು ಏರಿಯಾದೆಂಗಸು ಎಲ್ಲಾ ಗಾಬ್ರಿ
ಬಿದ್ದವರೆ’ ಅಂದ್ರು ಸಂಜೆ. ‘ರಸ್ತೇಲಿಂಗೇ ನಿಂಬೇಣ್ಣ ಬೀಳ್ತಾದು ಅಂದ್ರೆ ಭಯಾ
ಆಗಾಕಿಲ್ವಾ?...’

‘ಹೌದು ಆಗ್ಲೆ. ಯಾರಾಕಿದ್ದು ಅಂತೇಳ್ತೀಕೆತ್ತು’ ಅಂದೆ.

‘ಇಚಾರಿಸಿದೆವು. ನಿಂಬೇನ್ನು ಮಾರೋನ್ನ ಇಡ್ಕಂಡು ಎನ್ನಡಾ ಇದಿ ಎನ್ನೇಳೆ ಅಂತ ಕಪಾಳಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ತೀನಿ ನೋಡು...’ ಅಂತ ಎದರಿಸಿದ್ದು...

‘ಆಮ್ಯಾಕೆ?’

‘ಆ ಮೂರುಡ್ಗೀರೂ ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ದಿನ ಮೂಟ್ಮೂಟೆ ನಿಂಬೇಣ್ಣ ಕೊಂಡ್ಕೊತಾವಂತೆ, ಅವುಗಳ್ಳೀ ಇರಬೇಕು ಈ ಕೆಲ್ಲ...’ ಅಂದ.

‘ಹೂಂ...’

‘ಆ ಉಡ್ಗೀರ್ಮನೇಗ್ಗೋಗಿ ಇದೇನ್ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲ್ಲ ಅಂತ ಕೇಳ್ತೀಕು ಅಂತ ಅವರ್ಮನೇಗೆ ಓದ್ವು...’

‘ಏನಂದ್ವು?’

‘ಅವು ಬಾಗಿಲಾಕ್ಕಂಡು ಓಗವೆ - ಮನೇಲಿಲ್ಲ...’

‘ಚಂಜೇನಾಗ್ಗೋ ಅಥ್ವಾ ರಾತ್ರೀ ನಾಗೆ ಆ ಜೇಪು ಟಾಟಾಸುಮೋ ಬರ್ತಾವಲ್ಲಾ ಆ ಠೇಂನಾಗೆ ಓಗಿ...’ ಅಂದೆ.

‘ಅಂಗೇ ಮಾಡೋದೂಂತಿದೀವಿ...’ ಅಂದ್ವು.

ಸೆಕೆಂಡ್ ಷಿಫ್ಟ್ ಮುಗ್ಗೊಂಡು ಮನೆ ಸೇರ್ದೆ. ಎಂಡ್ರು ಇನ್ನೂ ಎದ್ದಿತ್ತು.

‘ಆ ಉಡ್ಗೀರು ಮನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡವೆ..’ ಅಂತಂದ್ವು.

‘ಯಾರ್ಡೇಳಿದ್ವು?’

‘ಅವ್ರ ಮನೆ ಕೆಲ್ಲದವ್ವು ಎದುರ್ಮನೇಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಅವ್ವೇ ಹೇಳಿದ್ವು...’

‘ಯಾಕಂತೆ?’ ‘ಅದೇನೋ ತಿಳೀದು...’

‘ಓಗ್ಲಿ ನಿಂಬೇಣ್ಣ ಗುಟ್ಟು ಗೊತ್ತಾಯ್ತೇನಮ್ಮೀ...’

‘ಅದೂ ಕೂಡ ತಿಳೀಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲ್ಲದೋಳು ಏಳಿದ್ವು - ಆ ಉಡ್ಗೀರು ಇದ್ರಲ್ಲಾ ಮನೆ, ಆ ಮನೇನಾಗೆ ಕಿಟಕಿಟ್ಟೇಗೂ ನಿಂಬೇನ್ನು, ಬಾಗಿಲಿಗೆ ನಿಂಬೇನ್ನು, ಜಂತಿಗೆ ನಿಂಬೇನ್ನು, ಎಲ್ಲೋಡಿದ್ರೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂಬೇನ್ನು, ಅವರ ಪರ್ಮನಾಗೂ ನಿಂಬೇನ್ನೇಂತೆ...’

‘ಅದೇನೇ ನಿಂಬೆಯಗ್ಗು?’

‘ಅದೇ ತಿಳೀತಿಲ್ಲ...’ ಅಂತ ಹೇಳಿ ಪೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೂತ್ಕು.

ಎಂಡ್ತಿ ಪೆಚ್ಚೊಂದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಬೇಸ್ತ ಆಗಾಕಿಲ್ಲೇನ್ರೀ?

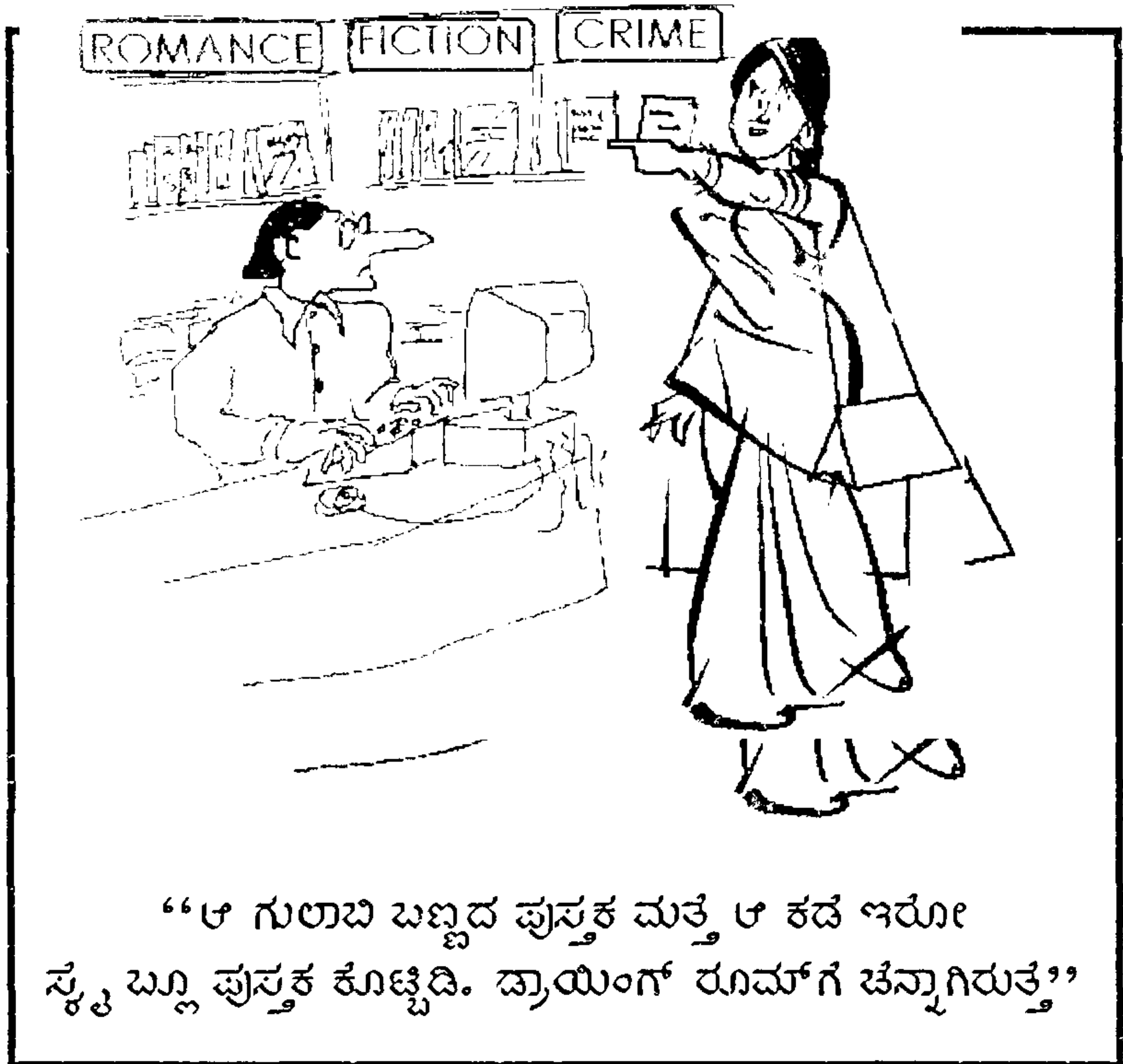
‘ಅದಾ? ಅದು ತಿಳೀತು ಬಿಡು’ ಅಂತಂದೆ.

‘ಎನ್ನಿಳೀತು?’

‘ಪಾಪ ಆ ಉಡ್ಗೀರ್ಗೆ ಗಂಡೆವ್ವದ ಕಾಟ ಇತ್ತು ಅಂತ ಕಾಣ್ತೆ. ಅದ್ದೇ ನಿಂಬೇನ್ನೊಜೆ ಮಾಡ್ತಿದ್ರೊಂತ ಕಾಣ್ತೆ...’ ಅಂದೆ.

ಗಂಡೆವ್ವದ ಕಾಟ, ಪಾಪ, ಪರಿಆರ ಆಯ್ತೇನೋ ಅದ್ದೇ ಮನೆ ಖಾಲಿ ಮಾಡ್ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗವೆ...! ಇನ್ನುಂದೆ ಮೂರಸ್ತೆ ಆಚೆ ಮನೇರು ಬಾಡ್ಗೆಗೆ ಬಿಡ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಯಾವುದಾದ್ರೂ ಗಂಡೈಕ್ಕಿಗೇ ಬಾಡ್ಗೆಗೆ ಬಿಡಿ ಆಗ ಎಣ್ಣೆದೇವ್ವದ್ಕಾಟ ಇರ್ತೇನೋ ಕಂಡು ಇಡ್ಕೋವ ಅಂತೇಳ್ತೊಕು ಅಂತಿವ್ವಿ.

(ಸಿಟಿ ಗಮಾರ ಎಳಿದ್ರು)

“ಆ ಗುಲಾಬಿ ಬಣ್ಣದ ಪುಸ್ತಕ ಮತ್ತೆ ಆ ಕಡೆ ಇರೋ ಸೈ ಬ್ಲೂ ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟಿಡಿ. ಡ್ರಾಯಿಂಗ್ ರೂಮ್ ಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ”

ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ, ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ

• ಬಿ.ಆರ್. ನಾರೇಶ್

ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಒಂದು ಅಡಿಯಷ್ಟು ಅಂತರವಿದ್ದು, ಪರಸ್ಪರ ಮೈಕ್ಕೆ ತಾಗದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಶುದ್ಧ ಪ್ರೇಮಿಗಳೆಂದು ಲೆಕ್ಕ. ಇಂಥವರು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪೂರ್ವ ತಯಾರಿ ಎಂಬಂತೆ ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಮತ್ತು ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್‌ಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಚೀಲಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಸದಾಶಿವನಗರದ ಪಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತು - ಪಾರ್ಕ್ ತುಂಬಾ ನಿವೃತ್ತರು - ಪಾರ್ಕ್ ಕೂಡಾ ನಿವೃತ್ತವಾದಂತೆ ಕಾಣುವ ಸಮಯ. ಇಂಥ ಪ್ರಶಾಂತ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅದೂ ಮುದುಕ ಮುದುಕಿಯರ ನಡುವೆ, ಈ ಪ್ರಣಯಿಗಳು ಬಂದು ಕುಳಿತಿರುವುದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಲು.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೇ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಪಾರ್ಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ - ಅದೂ ಸಂಜೆ ಹೊತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪೂರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಯ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಅವರನ್ನು ಸಮಾಲೋಚನೆಗೆ ತಳ್ಳಿತ್ತು.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮೂರು ಮಾತ್ರ. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಯಾವ ರೀತಿಯದು ಆಗಬೇಕು; ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಯಾವ ದಿನ, ಯಾವ ಗಳಿಗೆ, ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತವಾದ ಸ್ಥಳದ ಆಯ್ಕೆ.

ಆತ್ಮ ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಸುಲಿದು ಗಂಟಲಿಗೆ ಎಸೆಯುತ್ತ, ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಕೈಯಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಣಯಿಗಳು ಮೊದಲಾಗಿ ಸಮಾಲೋಚನೆಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡ ವಿಚಾರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ವಿವಿಧ ರೀತಿಗಳನ್ನು - ಆತನೇ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ:

“ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಹಲವಾರು ರೀತಿಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ರಾಕ್ಷಸ ಜಾತಿಯವು, ಕೆಲವು ಮನುಷ್ಯ ಜಾತಿಯವು ಮತ್ತು ಉಳಿದವುಗಳು ದೇವರ ವರ್ಗದವು. ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಮನುಷ್ಯ ಜಾತಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯವು ಇವೆ. ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ನೇಣುಹಾಕಿ ನಾಯುವುದು, ವಿಷ ಕುಡಿದು ವೈಕುಂಠ ಸೇರುವುದು, ಚಿಮಿಣಿ ಎಣ್ಣೆ ಸುರಿದುಕೊಂಡು ಅಗ್ನಿಗೆ ಆಹುತಿ ಆಗುವುದು, ಪರಸ್ಪರ ಕುತ್ತಿಗೆ ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅಂಗೈಯ ಕೆಳಗಿನ ರಕ್ತನಾಳವನ್ನು ಹೊಸ ಬ್ಲೇಡಿನಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿ, ನಿಧಾನವಾಗಿ ಭಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ

ಸಾಯುವುದು, ವಿಸ್ಮೃತನಿಂದ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಗುರಿ ಇಟ್ಟು ರಾಮರಾಮಾ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅದರ ಕುದುರೆ ಎಳೆಯುವುದು, ಇತ್ಯಾದಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಯ್ಕೆ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗ ಚರ್ಚಿಸಬೇಕು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎರಡು ಕಡ್ಡೆಕಾಳು ಬಾಯಿಗೆ ಎಸೆದ.

“ರಾಕ್ಷಸ ರೀತಿಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಹೇಗೆ?” ಎಂದವಳ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಅದು ಘೋರವಾದದ್ದು. ಯಾವುದಾದರೂ ಓಡುತ್ತಿರುವ ರೈಲಿನ ಅಡಿ ಬೀಳುವುದು, ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್ ಬಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರುವುದು, ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಲ್ಲು ಕಟ್ಟದೆ ಹೊಳೆ ಬಾವಿಗೆ ಹಾರುವುದು, ಗ್ಯಾಸ್ ಒಲೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆ ಇಟ್ಟು ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ” - ತಿರುಗಿ ಎರಡು ಕಡ್ಡೆಕಾಯಿ ಬಾಯಿಗೆ.

ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಬಾಯಿಗೆ ತುಂಬಿಸಿ, ಜಗಿದು, ಗಂಟಲೊಳಗೆ ಇಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅವಳು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆ: “ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅತೀ ಕಡಿಮೆ ಖರ್ಚಿನದ್ದು ಯಾವುದು? ಮತ್ತು ನಾವು ಸತ್ತರೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗುವುದು ಯಾವುದರಿಂದ?”

“ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಖರ್ಚಿನ ಬಾಬತ್ತೇ. ಇದ್ದುದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಖರ್ಚಿನದ್ದು ಬ್ಲೇಡು.”

“ಬ್ಲೇಡಿಗಾದರೂ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲಾ?”

“ಸೀಮೆ ಎಣ್ಣೆ ಖರ್ಚಿನ ಬಾಬತ್ತು; ವಿಷ ಮತ್ತು ದುಬಾರಿ. ಗ್ಯಾಸ್ ಸುಮ್ಮನೆ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ. ಬ್ಲೇಡು ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗ.”

“ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಜೀವ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲವಾ?” ಎಂದಾಗ ನಾಲ್ಕಾರು ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಬಾಯೊಳಗೆ ಹೋಯಿತು.

“ಸ್ಯಾಂಕಿ ಟ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾ ಎಂದರೆ ಗಣಪತಿಯ ವಿಗ್ರಹಗಳು ಅಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ, ನೀರಿಗೆ ಆಳವೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಖರ್ಚು ಇಲ್ಲದ ಬಾಬತ್ತು - ಆದರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ವಿಚಾರ. ಅಂದಹಾಗೆ, ಯಾವ ಖರ್ಚೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಪ್ರೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿ, ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಹುತಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ರೈಲಿನ ಚಕ್ರದಡಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ” ಕಡಲೆ ಬೀಜ ಸುಲಿಯುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಎಂದರೆ?”

“ರೈಲ್ವೇ ಹಳಿಗೆ ನಾವು ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಲಗಬೇಕು. ಕೆಳಗಿನ ಜಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಒತ್ತಲು ಸಾಕು - ಸ್ವಲ್ಪ ನೋವಾಗಲುಸಾಕು. ಆದರೆ ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟವರಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲಾ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ನೋವೇ. ನೋಡೀಗ - ನಾವಿಬ್ಬರೂ ರೈಲ್ವೇ ಹಳಿಯ ಮೇಲೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಇಟ್ಟು ಮಲಗಿದ್ದೇವೆ. ರೈಲು ಬಂತು, ಬಂತು, ಬಂದೇ ಬಂತು. ನಮ್ಮ ಕುತ್ತಿಗೆ ಮೇಲಿಂದ ಅದರ ಚಕ್ರ ಹಾಯಿತು. ಚಕ್ ಚಕ್ - ಎರಡು ತುಂಡು - ರುಂಡ ಬೇರೆ - ಮುಂಡ ಬೇರೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋಗಿ ರೈಲು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ - ರೈಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಷ್ಟೂ ಸಾವಿರ ಪ್ರಯಾಣಿಕರು - ಟಿಕೇಟು ಇದ್ದವರು, ಇಲ್ಲದವರು, ಬೋಗಿಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ, ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಂತೆ ನಾಲ್ಕು ಪಾಲುಗಳಾಗಿದ್ದ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಜನರ ಗುಂಪು ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮದ ಕಾಣಿಕೆಯಾದ ಆತ್ಮಹುತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ?

ಎಂಥಾ ಅದ್ಭುತವಾದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ! ಇಡಿ ಒಂದು ರೈಲಿನ ಜನ ಕಣ್ಣೀರನ್ನೂ, ಮೂಗು ನೀರನ್ನೂ, ಹಣೆ ನೀರನ್ನೂ, ಪ್ಯಾಂಟ್ ನೀರನ್ನೂ ಸುರಿಸುವ ಅಮೋಘ ಸಂದರ್ಭ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಇಡಿ ಮುಷ್ಟಿ ಕಡಲೆ ಕಾಳು ಬಾಯಿಗೆ ಎಸೆದು ವಿಜಯೋತ್ಸವ ಆಚರಿಸಿದ ತರುಣ.

“ಹೌದು, ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಜನ ಸೇರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದೇ ಒಳ್ಳೆಯ ದಾರಿ. ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಮುಗಿಯಿತು. ಒಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ತಾ ನೋಡುವಾ” ಎಂದಳಾಕೆ.

ಗಂಡು ಪ್ರೇಮಿ ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ತರಲು ಹೋದಾಗ ಹೆಣ್ಣುಪ್ರೇಮಿಗೆ ತಾಳಲಾರದ ವಿರಹ ವೇದನೆ. ಆತ ಪಾರ್ಕಿಂಗ್ ಗೇಟು ದಾಟುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಎದುರಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಧ್ಯ ವಯಸ್ಕಳೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಮೈತಾಗಿಸಿಕೊಂಡ. ಹೆಣ್ಣು ಪ್ರೇಮಿ ತಾನು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಜಗಿದು, ಇಂಥವನೊಡನೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಿರರ್ಥಕ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಳು; ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಕುದಿಯತೊಡಗಿದಳು.

ಗಂಡು ಪ್ರೇಮಿ - ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಸಿದ್ಧತೆ ಎಂಬಂತೆ - ಎರಡು ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ತಂದಾಗ, ಈಕೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇದು ಪ್ರೇಮಜ್ವರದ ಪರಿಣಾಮ ಎಂದು ಆತ ತಿಳಿದ.

“ಏನು? ಏನಾಯಿತು?” ಎಂದು ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಒಂದು ಪ್ಯಾಕನ್ನು ಅವಳತ್ತ ಚಾಚಿ ಕೇಳಿದ.

“ಆಗುವುದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ತಯಾರಿಲ್ಲ.”

“ಯಾಕೆ?”

“ಇದ್ದ ಬದ್ಧ ಹೆಂಗಸರಿಗೆಲ್ಲಾ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆಯುವವನಿಗೆ, ಪ್ರೇಮಿಯಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಅಧಿಕಾರವೂ ಇಲ್ಲ.”

“ಅಬ್ಬಾ, ಎಂಥಾ ತರ್ಕ?”

“ತರ್ಕವಿಲ್ಲ ಏನಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಅವನಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಂಡಳು.

“ನೋಡು, ಅವಳನ್ನು ನಾನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ - ನನ್ನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಇತ್ತು - ಹಾಗಾಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದೆ, ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಪ್ರಾಯ.”

“ತಾಯಿಯ ಪ್ರಾಯ ಆದವರನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಮದುವೆ ಆಗಿದ್ದಾರೆ.”

“ತಂದೆಯ ಪ್ರಾಯದವರನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ ಹುಡುಗಿಯರೂ ಇದ್ದಾರೆ.”

ಇದಾದ ಬಳಿಕ ಐದು ನಿಮಿಷಗಳ ವಿಶ್ರಾಂತಿ. ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಪಾಪ್‌ಕಾರ್ನ್ ವಿದ್ವಂಸಕ ಕಾರ್ಯ ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗಿತು - ವೇಗದಿಂದ.

“ಸರಿ ಹಾಗಾದರೆ. ರೈಲ್ವೆ ಹಳಿಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾ.”

“ತಲೆ ಅಲ್ಲ - ಕುತ್ತಿಗೆ”

“ಆಯಿತು. ಕುತ್ತಿಗೆಯೇ ಕೊಡುವ. ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ - ಯಾವ ದಿನ ಯಾವ ನಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಜರಗಬೇಕು?”

“ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ದಿನ ನಕ್ಷತ್ರ ಘಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಬೇಕು, ಜ್ಯೋತಿಷಿಗೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಜನ್ಮನಕ್ಷತ್ರ ಹೇಳಬೇಕು.”

“ಹೌದು, ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆಯೇ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಒಂದೇ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವ ಹಾರಬೇಕಲ್ಲಾ? ಒಂದು ವೇಳೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೂ ಒಬ್ಬರು ವೈಕುಂಠ ಮುಟ್ಟುವಾಗ, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ತಡ ಆದೀತು ಹಾಗೆ ಆಗಬಾರದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೇ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಯಬೇಕಾದದ್ದು ನ್ಯಾಯ.”

“ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವುದು, ದಿನ ಘಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸ. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ದಿನ ಕೇಳಬಾರದು - ಬದಲಾಗಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮದುವೆಗೆ ದಿನ ಕೇಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ನಮ್ಮ ಮದುವೆಯೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಿಳಿಯಬೇಕು.”

“ಸರಿ. ನಿನ್ನ ಕೆಲಸ?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ತಯಾರಿ ಆಗಬೇಕಲ್ಲಾ! ಈ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಇಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆ ಸೀರೆ ಉಡಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಮ್ಯಾಚ್ ಆಗುವ ರವಕೆ ತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು - ಲಂಗ ಕೂಡಾ. ಕಿವಿಗೆ ಕೈಗೆ ಮೂಗಿಗೆ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗಿ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತರಬೇಕು. ಅಬ್ಬಾ! ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚು ನೋಡಿ.”

“ಆದರೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಖರ್ಚು ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ!” - ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಮುಗಿಸಿ ಹೇಳಿದ ಗಂಡು ಪ್ರಣಯಿ.

“ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯ ರೀತಿ ನಿರ್ಣಯವಾಯಿತು, ಆದರೆ ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ರೈಲಿನ ಹಳಿಗೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಡುವುದು?” ಹೆಣ್ಣಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ.

“ಇಲ್ಲಿಯೇ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದೆ ಆ ಜಾಗ. ನಿನಗೆ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ ರೈಲ್ವೇ ಸ್ಟೇಷನ್ ಗೊತ್ತಲ್ಲಾ? - ಅಲ್ಲಿಂದ ಸಣ್ಣ ಬಾಣಾವರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ರೈಲ್ವೆ ಹಳಿಯ ಮೇಲೆ, ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಿಂದ ಒಂದು ಇನ್ನೂರು ಹೆಜ್ಜೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಾವಿಬ್ಬರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.”

ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿವೆ ನೋಡಿ. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ನಮ್ಮಂತೆ ಮುಂದಾಲೋಚನೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಉಳಿದವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸುಲಭ ನೋಡಿ. ಆದ್ದರಿಂದಲಾಗಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪೋಟೋ ಬೇಕಲ್ಲಾ!”

“ಯಾಕೆ?”

“ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುವುದಕ್ಕೆ. ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಆತ್ಮಹತ್ಯಾ ಸುದ್ದಿ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮುಖಪುಟದಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾದರೆ, ಅವರ ಪೋಟೋ ಅಗತ್ಯ - ಅದೂ ಬಣ್ಣದ ಪೋಟೋ”

“ಅದಕ್ಕೇನು, ನಾಳೆಯೇ ತೆಗೆಸುವಾ.”

ಅವನ ಹಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಟ್ಟರುಚಿಯ ಕಡಲೆ ಸಿಕ್ಕಿತು - ಥೂ ಎಂದು ಉಗಿದ.

“ಇನ್ನು ಉಳಿದದ್ದು ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಚಾರ. ನಾವು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು ಒಂದೊಂದು ಕಾಗದ ಬರೆದಿಡಬೇಕು - ಅದು ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಸಿಗುವಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರೆದಿಡಬೇಕು - ನಮ್ಮ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಕಾರಣ ನಮ್ಮ ಹೆತ್ತವರು - ಅವರು ನಮ್ಮ ಮದುವೆಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ - ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ.”

“ಇಷ್ಟನ್ನು ಬರೆದು ನಾವು ರೈಲಿಗೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಕೊಡುವ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ - ಈ ಕಾಗದ ಪೋಲೀಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ - ಎಂದು ಸೂಚಿಸಬೇಕು.”

ಇಷ್ಟಾಗುವಾಗ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿತ್ತು - ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಮಾರುವ ಹುಡುಗ ತಿರುಗಿ ಬಂದ - ಅವನಿಂದ ಕಡ್ಲೆಕಾಯಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಮರುದಿನ ಇದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ, ಮೇಲೆದ್ದು ಪಾರ್ಕಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದರು. ಆದರೆ ಅಂಥಾ ಪ್ರೇಮಿಗಳಾದರೂ ಒಬ್ಬರ ಮೈ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಾಗದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಮದ ಶುದ್ಧತೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಾರಿದರು ಕೂಡಾ.

ಮರುದಿನ ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರು. ಈ ಬಾರಿ ಇಬ್ಬರ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಐಸಕ್ರೀಂ ಕೋನುಗಳು. ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಮದುವೆಗೆ ದಿನ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿತ್ತು; ಬಣ್ಣದ ಪೋಟೋ ತೆಗೆಸಿಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಮುಂದಿನ ಆದಿತ್ಯವಾರ ಸಂಜೆ, ಮೂರು ಮೂವತ್ತೈದಕ್ಕೆ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಬರುವ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಪ್ಯಾಸೆಂಜರ್ ರೈಲನ್ನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಬಳಸಬೇಕೆಂದೂ, ಮೂರು ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದೂ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಇನ್ನೂರು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು, ರೈಲ್ವೇ ಹಳೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದು ರೈಲಿಗಾಗಿ ಕಾಯಬೇಕೆಂದೂ, ರೈಲು ಹತ್ತಿರ ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ಹಳೆಯ ಮೇಲೆ ಕುತ್ತಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಲಗಬೇಕೆಂದೂ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಈ ಬಗೆಯ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಪ್ರೇಮ ಪರ್ವಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಕೆ ಎಂದೂ, ಅಂತರ್ಜಾತಿ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಕೊಡುಗೆ ಆಗಬಹುದೆಂದೂ, ಬಲವಾಗಿ ನಂಬಿ, ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಗಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಅನಿಸಿದರೂ, ಕೂಗು ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ಗಂಡುಪ್ರೇಮಿ ಮೂರುಕಾಲಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಖಾದಿಧಾರಿಯಾಗಿ - ಬಗಲಿಗೆ ಒಂದು ಚೀಲ ತೂಗಿಬಿಟ್ಟು,

ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹೆಣ್ಣುಪ್ರೇಮಿ ಮೂರೂವರೆಯಾದರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಮೂರೂವರೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಟೋದಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದಳು. ತಡ ಏಕಾಯಿತು - ಎಂದು ಗಂಡು ಪ್ರೇಮಿ ಕೇಳಿದ. ಹೆಣ್ಣು ಪ್ರೇಮಿ - “ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಲು ಒಂದು ಐದು ನಿಮಿಷ ತಡವಾಯಿತು. ಈ ಸೀರೆಗೆ ಮ್ಯಾಚಿಂಗ್ ಆಗುವ ಬಳೆ ಫಕ್ಟನೆ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು, ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ, ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ - ಅಲ್ಲವಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಿರುವಂತೆ ರೈಲು ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಇವರು ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನ ಈ ಬದಿಯಿಂದ ಆ ಬದಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹಳಿಗಳನ್ನು ದಾಟಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ರೈಲು ಪ್ರಣಯಿಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋಯಿತು.

ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಶುಭಗಳಿಗೆ ಕಳೆದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೊಸತೊಂದು ದಿನ ನೋಡಲು ತಿರುಗಿ ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು.

“ಏನೋ, ನಮ್ಮ ಮದುವೆಗೆ ಇವತ್ತು ದಿನ ಸರಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಸದ್ಯ ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂಗೆ ಹೋಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಮನಾಲೆದೋಸೆ ಕಾಫಿ ಮುಗಿಸಿ, ಒಂದು ಸಿನೇಮಾ ನೋಡಿ, ಮತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದ ಗಂಡುಪ್ರೇಮಿ. ತಾನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಡ್ರೆಸ್ಸನ್ನು ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ನೋಡುವ ಸಂದರ್ಭ ಬಂತೆಂದು ಹಿರಿ ಹಿಗ್ಗಿದ ಹೆಣ್ಣುಪ್ರೇಮಿ, ಕೂಡಲೇ ಆ ಸೂಚನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿತು.

ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಅವರವರ ಮನೆ ತಲುಪಿದರು. ಎರಡೂ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಗಾಟವೇ ಕೂಗಾಟ. ತಾವು ಬರೆದಿಟ್ಟ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಮನೆಯವರು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಇವರು ತಿಳಿದರು. ಆದರೆ, ಹೆಣ್ಣು ಪ್ರಣಯಿಯ ತಾಯಿ ಮೃತ್ಯು ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿ ಬಾವಿಗೆ ಹಾರಿ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು; ಗಂಡು ಪ್ರೇಮಿಯ ತಂದೆ ತಾನು ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ - ತನಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಬರೆದಿಟ್ಟು ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದರು - ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡೂ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಗು.

ಮೂರುವ ವರ್ಷದ ಒಳಗೆ ಈ ಪ್ರೇಮಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಧರ್ಮದ - ಜಾತಿಯ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ, ತಾವು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ ಒದಗಿಸಿದರು.

★ ★ ★

And Then I Died....

• ಶ್ಯಾಮಲ ರವಿಶಂಕರ್

ಮಕ್ಕಳ ಮಾತು ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಮೋಡಿ ಮಾಡಿಸುವಂತದ್ದೇ. ಅದರಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಮನೋರಂಜನೆಯಾದರೂ ಆಗಾಗ ಹರಳೆ ಎಣ್ಣೆ ಅನುಭವ ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಕೂಡ. ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ಅದೆಷ್ಟು ಬಾರಿ ಮುಜುಗರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬರಲೂ ಆಗದೆ ಒಳಗೆ ಇರಲೂ ಆಗದೆ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾರೆ! ಬಂಗಾರದಂಥ ಮಕ್ಕಳ ಮುತ್ತಿನಂಥಾ ಮಾತುಗಳು ನೇಣು ಹಗ್ಗವಾದರೂ ಆಗಬಾರದೇಕೆ ಎಂದು ಪೇಚಾಡುವುದು ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೇನೇ?

ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದುದು, ನಾವು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ಹಾಕಿದ್ದ ಬೀಗ. ಅವರು ಕರ್ತವ್ಯ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದರಂತೆ ಎದುರಾದ ಅರ್ಧ ಡಜನ್ ಶೀಲ್, ನವತಾಲ್ ಬೀಗಗಳನ್ನು ಒಡೆದದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಕೇವಲ ಕೆಲವೇ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಸಾಮಾನುಗಳು, ಪಾಪ, ಒಳ್ಳೆಯವರೇ ಇರಬೇಕು - ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಪಂಚಾಮೃತ ಎಂದು ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟಾಗಿಸಿ ರೆಡಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ನಮ್ಮ ಆಟೋ ಗಕ್ಕನೆ ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಬೇಕೆ? ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಿಹೋದ ಕಳ್ಳರು ಮಾಲನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಮರೆತು ಓಡಿದರು - ಜೊತೆಗೆ ಅವರದ್ದೇ ಆದ ಒಂದು ಫಸ್ಟ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಚಾಕುವನ್ನೂ with compliments ಅಂತ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿದರು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ for whatever its worth ನಾವು complaint ಅಂತೂ ಕೊಡಬೇಕು, ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಯ್ತು. In response ಇಬ್ಬರು ಪೊಲೀಸರು ಗರಿ ಮುರಿಯಾದ ಸಮವಸ್ತ್ರಧಾರಿಗಳಾಗಿ ರೀವಿಯಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಇದ್ದದ್ದನ್ನೂ ಇಲ್ಲದ್ದನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ಬೇಕಾದ್ದನ್ನೂ ಬೇಡದ್ದನ್ನೂ ವದರಿ ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾಫಿಯನ್ನು ಹೀರಿ ಹೊರಟರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೆರಗುಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದಳು ನನ್ನ ಮಗಳು. ಹಾಗೆ, ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಪೊಲೀಸ್ ನವ ಆ ಚಾಕುವನ್ನು ಜೇಬಿಗಿಳಿಸಿದ್ದನ್ನೂ ಕೂಡ. ತಕ್ಷಣ, 'ಅಮ್ಮಾ, ನೋಡು, ಪೊಲೀಸ್ ಅಂಕಲ್ ಚೋರ್, ಪೊಲೀಸ್ two-in-one ಬೇಗ ನೋಡಮ್ಮ' ಅಂತ ತಾರಸ್ಥಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಉಸಿರಿದಳಂತೆನೇ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕುರಿತು 'ಈ ಅಂಕಲ್ ಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕೋ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ half pants ಅಂತ ಅವರ ಪಾಲಿನದ್ದನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸಿದಳಂತೆನೇ... ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ನಾವೇನಾದರೂ ಅವರ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯಬೇಕಾದಂತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದಿದ್ರೆ?

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಜೂನಿಯರ್ ಆಫೀಸರ್‌ನ ಮನೆಗೆ ನಾವು ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ. 'ಇನ್ನೂ ಯಾವಾಗ ಈ ಆಂಟಿ ಕಾಫೀಗೆ ನೀರಿಡೋದು?' ಅದೂ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ. ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ ಅನ್ನೋ ಉದ್ದೇಶ ಇರಬಹುದು! ಅವರು ಉತ್ತರದವರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಫಿಯ ವಾಸನೇನೇ ಇಲ್ಲ, ಬಾಸ್‌ನ ಮಗಳು ಕೇಳಿದ್ದೇಲೆ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ ಅಂತ ಸಂಕೋಚವಾಗೇ ಗಂಡನಿಗೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನೆಸ್ಟೆಫ್ ತರಲು ಹೇಳಿದಳು. ನಾನು ಬೇಡಮ್ಮಾ ಅಂದ್ರೆ ಕೇಳಿಸ್ಕೊಳ್ಳೋ ಸ್ಥಿತಿಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ ಆಕೆ. ಸರಸರಾಂತ ಹೋಗಿ ಕೊಂಡ್ಕೊಂಡೂ ಕೂಡ ಬಂದರು ಆತ, ಆಕೆ ಮೂರು ಕಪ್ಪುಗಳಲ್ಲಿ ಬೆರಸಿದರು. ನಾನೆಷ್ಟು ಸಾರಿ ಕೇಳೊಂಡೂ, ಕಿವಿ ಮೇಲೆ ಹಾಕೊಳ್ಳದೇ, ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಪ್ಪನ್ನು ಮೊದಲು ನೀಡಲು ಹೋದಾಗ, ಅವಳು "Not for me, give to my parents" ಅಂತ ಆಕೆಗೂ, ನಮಗೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಮಾಡಿದ ಅವಮಾನ ಇನ್ನೂ ಹಸಿಯಾಗಿದೆ.

ಪಕ್ಕದ ಮನೆಗೆ ಅರಿಶಿನ ಕುಂಕುಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಿ, ಅವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಣ್ಣು ಉಸಿಲಿ ಜೊತೆ ವೀಳೆಯದೆಲೆ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ, ಅಂತ ಕೋಪ ಬಂದ್ಬಿಟ್ಟು ಪಕ್ಕ-ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕೂತಿರೋವಾಗೆ ಹೀಗೆಲ್ಲಾ discriminate ಮಾಡಬಾರ್ದು ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜ ನಿಮಗೆ ಹೇಳಿಲ್ವಾ ಆಂಟಿ? ಅಂತ ಪಂಕ್ತಿಬೇಧದ ಬಗ್ಗೆ ನೀಡಿದ ನೀತಿಯ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಹೂತಿದಲಿ ನಾನು?

ನನ್ನ ತಾತ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಹಿರಿಯರೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸಚಿವರನ್ನು ಯಾವದೋ ಒಂದು ಮಠದ ಭೂಮಿ ವಿವಾದದ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದು ತಂಗಿದ್ದರು. ಹಾಗೇ ನನ್ನ ಮನೆ ನೋಡಿ "ಮನೇ ಏನೋ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ದೊಡ್ಡದಾಗಿದೆ, ಆದರೂ ಬಾಡಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೇ" ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿದ ನನ್ನ ಮಗಳು "ಅಕ್ಕೇನೂ ಅಷ್ಟೇ ತಾತಾ, ಈಗೀಗ ಕೇಜೇಗೆ ಏಳು ರೂಪಾಯಿ ಆಗ್ತೋಗಿದೆ" ಅಂತಂದಾಗ ಅವಳ market awarenessನ ಮೆಚ್ಚಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಅತಿಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅದು ಬೀರಬಹುದಾದ ಪರಿಣಾಮದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕೇ?

ನಾವು ನಾಲ್ಕಾರು ಜನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯರು, ವರಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸುವಾಗ ಕೆಲವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀರೆಯನ್ನು ಕಲಶಕ್ಕೆ ಉಡಿಸು ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ ಎಂದು ವಿಚಾರ ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನನ್ನ ಆರು ವರ್ಷದ ಆಚಾರ ನಿಷ್ಣಾತಳಾದ ಮಗಳು

“ನೀನೂ ಹಾಗೇ ಮಾಡು ಎಂದು ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದೆ, ಅಮ್ಮ, ನಾನು ಮಾಡೋಲ್ಲ, ಅಂತ ಹೇಳ್ವಿಟ್ಟು” ಅಂತ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಜಗಳ ಹೊರಗೆ ಎಳೆದಾಗ ನನ್ನ ಮುಖ ಹೇಗಾಗಿರಬೇಡ!

ಅದೇ ಮಗು ಇನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಹೊರಗೆಲ್ಲೋ ಓಡಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಸಮಯ. ಆಗಷ್ಟೆ ಬೋರ್ಡುಗಳನ್ನು ಓದುವ ಜಾಡು ಹತ್ತಿತ್ತು ಅವಳಿಗೆ. ‘ಲಾ ಕಾಲೇಜು’ ಎಂಬುದನ್ನು ಓದಿದವಳೇ “ಇದೇನು, ಈ ಕಾಲೇಜಿನ ಬೋರ್ಡು ಹೀಗಿದೆ?” ಅಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ, “ಅದು ಲಾ ಕಾಲೇಜು ಮರಿ” ಅಂದೆ, AS if it made the situation any better for her. “ಓ, ಅರ್ಥ ಆಯ್ತು, ಬಿಡು, ಇಲ್ಲಿಂದ ಪಾಸಾಗಿ ಬಂದವರು ಮುಂದೆ father-in-law or mother-in-law ಆಗ್ತಾರೆ. ಈ training ನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ behaviour ಬರತ್ತೆ ಅಲ್ಲಾ?” ಎಂದಾಗ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ ಏನೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ neither my MIL or my FIL were witness to it! ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿ ದಿನ ಆ ಬೋರ್ಡು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ, ನನ್ನ ಮಗಳ ತರ್ಕ ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸುತ್ತಿದೆ?

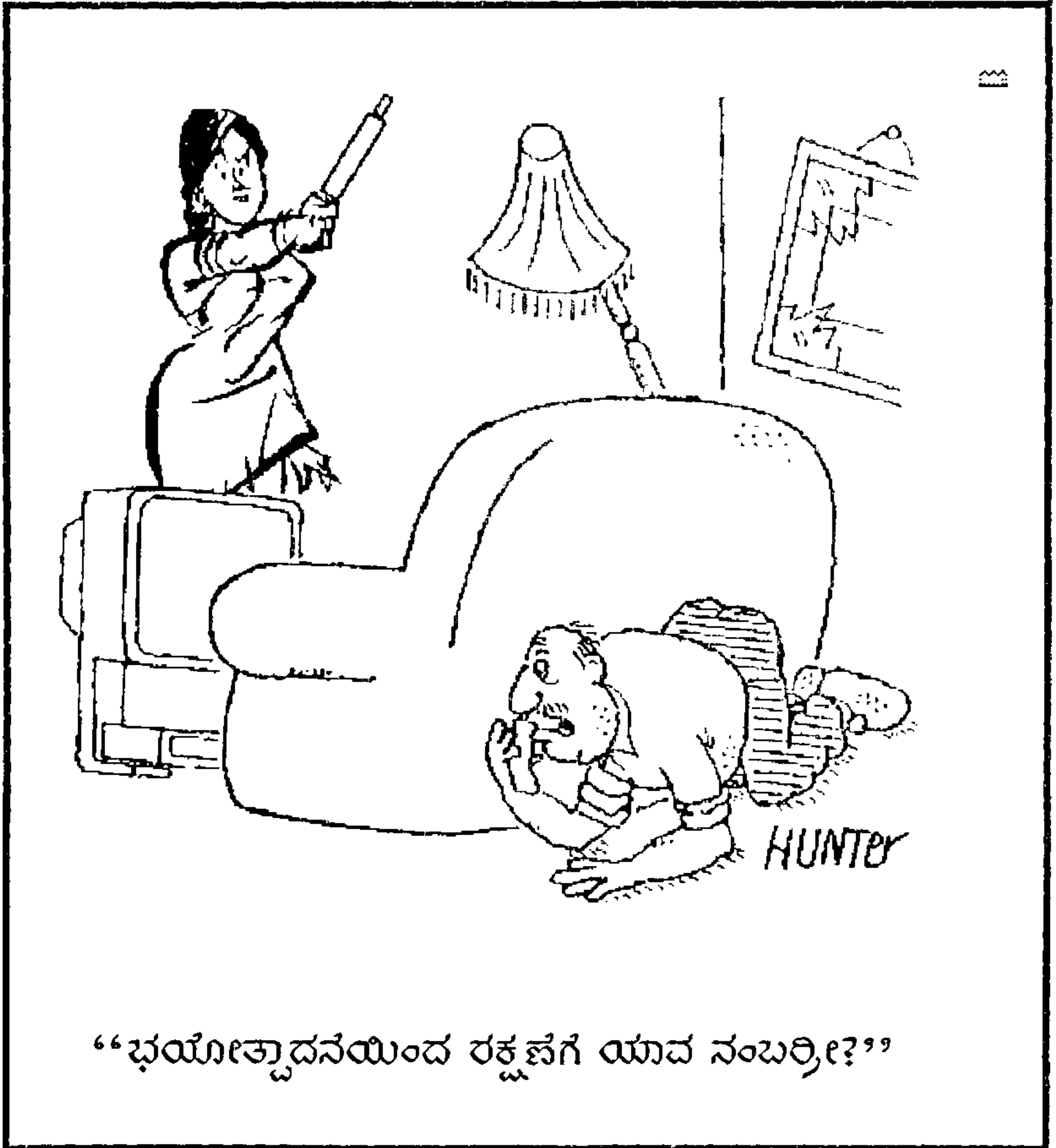
ನಗರದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ 3-4 ದಶಕಗಳಿಂದ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವ ನನಗೆ ಒಂದು accident ಆಗಿದ್ದುದು ವಿಶೇಷವೇನಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ನಾನು ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಅವರ ಮಗಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು, ನನ್ನನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಲು ತಕ್ಷಣ, ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಘಾಬರಿಗೊಂಡರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಇರತ್ತಲ್ಲ ಮಾಮೂಲಿ ಮಾತು. ಹೇಗಾಯ್ತು, ಯಾಕಾಯ್ತು, ವಗೈರೆ, ವಗೈರೆ ಅಂತ ಆ eventನ post mortem ನಮ್ಮ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಡೀತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗಂಡಾಂತರ ಇಷ್ಟು ಘಾಯಗಳಲ್ಲೇ ಹೋಯ್ತಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ದೇವರನ್ನ ನೆನೆಯೋಣ ಅಂದರು. ಅವರ ಮೊಮ್ಮಗ ಕೆನ್, "Then you died auntie?" ಅಂದಾಗ ಅವನ ತಾಯಿ ಲೀಸಾ "you fool shut up" ಅಂತ ಅವನ ಬಾಯ್ತುಚ್ಚೋ ವಿಫಲಯತ್ನ ಮಾಡ್ತಲೇ ಇದ್ದಾಳೆ, ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ತಂಗಿ, ಮೂರು ವರ್ಷದ ಕೇಥಿ "Then poor thing, your surely ಡೈಯ್ಡ್, no oh auntie" ಅಂದಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಲೀಸಾಳಿಗೆ ನಾನೇ condolences ಹೇಳಿದೆ!

ವೀಣೆ ಹೇಳಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದರೂ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಕಲಿಯುವುದನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮುಂದೂಡಿದ್ದು ನನಗೆ ಬಹಳ frustration. ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಮೈದುನರ ಮುಂದೆ ತೋಡಿಕೊಂಡೆ. ನಾನು ಹೋದಮೇಲೆ ಈ ವೀಣೆ ಏನಾಗುತ್ತೋ, ಯಾರಿಗೂ ಹಿಡಿದಿಲ್ಲ; ಎಂಥಾ divine instrument

ಛೇ...ಛೇ... ಅಂದದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿಸ್ಕೊಂಡ ನನ್ನ ಮೈದುನನ ಮಗ ಅನುರಾಗ್, ನೀವೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ಬೇಡಿ ದೊಡ್ಡಮ್ಮಾ ನಮ್ಮ ಮಿಸ್ ಹೇಳಿದ್ದಾಗೆ ಮಾಡೋಣ ಅಂದ, ಅದೇನು ಅಂತ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ “ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಸತ್ತರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೂ ಇಷ್ಟವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವರ ಜೊತೆಗೇ ಹೂಳ್ಳಿದ್ದಾರಂತೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಪಿರಮಿಡ್ ಕಟ್ಟಾರಂತೆ. ಹಾಗೇ ವೀಣೇನೂ ನಿಂಜೊತೆ....” ಅಂತಾ ಇರೋವಾತಗ್ಲೇ ಅವನ ಅಕ್ಕ ಅನುಪಮ, “ಥೂ, ನಿಂಗಷ್ಟೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ವಾ, ನಾವು ಸತ್ತವರನ್ನು ಹೂಳ್ಳೋಲ್ವೋ, ಸುಡ್ತೀವಿ” ಅಂತ ನನ್ನ ದಹನದ ಬಗ್ಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು. ಅವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ನಾನೇ take it easy ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಅಳೋದೊಂದು ಬಾಕಿ.

ಮಕ್ಕಳಿರಲವ್ವಾ ಮನೆ ತುಂಬ...

ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು

• ನಾಚಿ

ಅರಸು, ಗೋಪಾಲ, ಶಂಕರ, ನಾನು - ಎಲ್ಲರೂ ಸೀನಿಯರ್ ಸಿಟಿಸನ್ಸ್. ಮೊನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆರುಗಂಟೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸಭೆ ಮಾಮೂಲಿನಂತೆ ಪಾರ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿತ್ತು.

“ನಿನ್ನೆ ಸೊಗಸಾದ ಜೋಕು ಇಂಟರ್ನೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಂದಿತ್ತು” ಅಂದ ಶಂಕರ. ಹೇಳುವಂಥವನಾಗು ಅಂದೆವು ನಾವೆಲ್ಲ.

“ರಸ್ತೇಲಿ ಎರಡು ಟ್ರಕ್ಕ್ಯು ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಹೋಗ್ತಾ ಇತ್ತಂತೆ. ರಸ್ತೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಒಬಬ ಸರ್ದಾರ್‌ಜಿ ಅದನ್ನ ನೋಡಿ ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಗೋಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದನಂತೆ. ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ನಗ್ತಿದೀಯಾ ಅಂದದಕ್ಕೆ “ನೋಡಿ! ಒಂದು ಹಗ್ಗ ಹೊರೋಕ್ಕೆ ಎರಡು ಟ್ರಕ್ಕ್ಯು” ಅಂತ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೊಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದನಂತೆ. ಹೇಗಿದೆ ಜೋಕು?” ಅಂತ ಶಂಕರ.

ನಮಗ್ಯಾರಿಗೂ ಅರ್ಥವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

“ಇದರಲ್ಲಿ ಜೋಕು ಏನು? ಹಗ್ಗ ಅಂದೆಯಲ್ಲಾ ಅದ್ಯಾವುದು?” ಅಂದೆ.

“ಓ! ನಾನು ಹಗ್ಗಾನೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲಾ. ಜೋಕು ಇರೋದೇ ಅದರಲ್ಲಿ. ಹಗ್ಗ... ಅದೂ ಮುಂದಿನ ಟ್ರಕ್‌ನಲ್ಲಿ... ಅಲ್ಲ ಅಲ್ಲ... ಹಿಂದಿನ ಟ್ರಕ್‌ನಲ್ಲಿ.. ಏನೋ ಮರೆತುಹೋಗಿದೆ” ಅಂದ.

“ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ಮುಂದಿನ ಸಲ ಇಂಟರ್ನೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಜೋಕು ಬಂದರೆ ಪ್ರಿಂಟ್ ಔಟ್ ತೊಗೊಂಡು ಬಿಡು” ಅಂದೆ.

“ನಿನ್ನೆ ಯಾರು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರು ಗೊತ್ತಾ?” ಅಂತ ಶುರು ಮಾಡಿದ ಗೋಪಾಲ. “ನಮ್ಮ ಹಳೇ ಕ್ಲಾಸ್‌ಮೇಟು ಬದರಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಪೆನ್‌ಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ಐಡಿಯಾ ಕೊಟ್ಟಕಣೋ ಅವನು.”

“ಯಾವ ಬದರೀನೋ?” ಕೇಳಿದ ಶಂಕರ.

“ಅದೇ. ಲಾಯರ್ ಮಗ ಬದರಿ.”

“ಯಾವ ಲಾಯರೋ?”

“ಅದೇ ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಪುರದ ಮೇನ್‌ರೋಡಲ್ಲಿದಾರಲ್ಲ... ಅವರು”

“ಎಲ್ಲಿ ಹೇಳು.”

“ಅದೇ. ಆ ಇದರ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ ಲಾಯರು.”

“ಯಾವ ಇದರ ಪಕ್ಕ?”

“ಅದೇಪ್ಪ... ಆ ಇದು... ಹ್ಲಾ... ರಾಮಮಂದಿರದ ಪಕ್ಕದ ಮನೆ.”

“ಓ ಗೊತ್ತಾಯ್ತು, ಲಾಯರ್ ವೆಂಕಟೇಶಯ್ಯನ ಮಗ ಬದರಿ.”

“ಹ್ಲಾ... ಅವನೇ ನಿನ್ನ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ನಂಗೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಗೋಪಾಲ ಸುಮ್ಮನಾದ.

“ಏನೂ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಅದೇನೋ ಪೆನ್‌ಷನ್ ಬಗ್ಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಐಡಿಯಾ ಕೊಟ್ಟ ಅಂದೆ.”

“ಹೌದು. ಹೇಳಿದ. ನಿನ್ನ ಸಾವಿರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳೋದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾವ ಐಡಿಯಾ ಹೇಳಿದನೋ ಮರೆತುಹೋಯ್ತು” ಅಂದ ಗೋಪಾಲ.

“ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಹಾಗಾಗುತ್ತೆ” ಅಂತ ಹೇಳಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ ಶಂಕರ.

ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅರಸು ಎದ್ದು “ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ, ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಮನೇನಲ್ಲಿ ಅರ್ಜಿಂಟಾಗಿ ತೊಗೊಂಡು ಬಾ ಅಂದಿದ್ದಾರೆ” ಅಂದ.

“ಸದ್ಯ ಈಗಲಾದರೂ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡೆಯಲ್ಲ. ಏನು ತರಬೇಕಾಗಿತ್ತು?”

“ಕಾಲು ಕೆ.ಜಿ. ಇದು ತಗೊಂಡು ಬಾ ಅಂದಿದ್ದು”

“ಕಾಲು ಕೆ.ಜಿ. ಇದು ಅಂದ್ರೆ ಯಾವುದು?”

“ಅದೇನೂ ಹೇಳಿದ್ದು. ಹಾಳಾದ್ದು ಮರೆತುಹೋಯ್ತು” ಅಂದ.

“ಹೋಗಲಿ ಬಿಡು. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಏನು ತರ್ಬೇಕು, ಎಷ್ಟು, ಅಂತ ಚೀಟೀಲಿ ಬರೆದುಕೊಂಡು, ಸೀದಾ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಂದುಕೊಡು” ಅಂದ.

ಅಂದಿನ ಸಭೆ ಮುಗಿಯಿತು.

ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿಗೇ ಸವಾಲೆಸೆದರು....

• ವಸ್ತ್ರಾಭ್ಯಾಸ

(ಆಗಿರೋಬಿಟ್ಟು...)

ಹಲವು ದಂಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೋತು, ಕೊನೆಗೆ 'ಯಸಸ್ವೀ ಟೀವಿ ದಾರವಾಯಿ ನಿರ್ದೇಶಕ'ನಾದ ಗುಂಡ ಉರುಫ್ ಗುಂಡೇಶ್ ದಡದಳ್ಳಿ ಎಂಬ ತರಲೆ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಭೇಟಿಯಾದ, ತನ್ನ ಐಸ್ಮೂಲ್ ಕ್ಲಾನ್‌ಮೇಟು ತಾತಾ ಇನಿಸ್ಪೂಟಿನ ಪ್ರೊ|| ರಂಗನಾಥ ಉರುಫ್ ರಂಗಣ್ಣನನ್ನು ಟೀವಿ ಸೀರಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ. ಹೆಂಡತಿ ಸರಸೂವಿನ ಕಾಟ ತಡೀಲಾರದೆ ರಂಗಣ್ಣ ಅವಳೊಡನೆ ಹಾಸನದ 'ಲೋಕೇಶನ್' ತಲಪಿದ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ 'ಟೀವಿ'ನ ಹಲವರ ಪರಿಚಯವೂ ಆಯ್ತು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಈರೋಯಿನ್ ಮಾಯಾದೇವಿಯ 'ಬೆಕ್ಕಿಗೆ ಜ್ವರ' ಬಂದು, ಅವಳು ಬರಲಾರದೆ, ರಜಾ, ಬೇಲೂರು ಯಾತ್ರೆಯ ಮಜಾ ಸಿಗುತ್ತೆ.

ಈ ಕಡೆ ಗುಂಡ ತನ್ನ ಪಾರ್ಟ್‌ನರ್ ಸೇಟನ್ನ ಹೋಟೇಲಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಕೋಳಿ ಸಪ್ಪೆ ಮಾಡುವ ಯಾಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಡೆಸಿದ, ಮಸಲತ್ತು. ... ಮುಂದಕ್ಕೋದ್ದಳಿ....)

'ಸೂಟಿಂಗ್ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಡಿಕ್ಲೇರ್ ಮಾಡಿ ಬಂದ ನಂತರ ದಿನವೆಲ್ಲ ಸೇರನ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಲು ಗುಂಡನ ಗುಂಡಿಗೆ ಹಿಂಜರಿಯಿತು. ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಪಂಚತಾರಾ ಹೋಟೆಲ ಪಾಕಶಾಲೆಯ ಬಳಿಯಿಂದ ಮಾರ್ಜಾಲರಾಯನ 'ಮಿಯಾವ್' ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿ ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ರೇಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ಬೆಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಪುಟ್‌ಬಾಲ್ ಆಡಿಬಿಡುವ ಆಸೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿ ಮಾಯೆಯನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ಜನ್ಮವಿತ್ತ ಮಹಾಮಾತೆಯನ್ನೂ ಮನಸಾರೆ ಶಪಿಸಿದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾಲಕ್ಕಿಯ ದನಿ ಕೇಳಿಸಿತು.

'ಸಾರ್, ನೀವು ಟೀವಿ ಸೂಟಿಂಗ್‌ಗೋರಾ ಸಾರ್? ಕುಕ್ಕರ್ ಮಾಡೋ ತಾಮಸ್ ಏಳ್ಳೆ. ಗುಂಡೇಶ್ ದಡದಳ್ಳಿ ಬಂದವ್ರೆ ಅಂತ. ನಮ್ಮೂರೋರಲ್ವಾ ಅಂತ ಬಾರಿ ಕುಸಿ ಆಯ್ತು.'

'ಏನು?... ನಿಮ್ಮೂರಾ?... ಅಂದ್ರೆ ಈ ದಡದಳ್ಳಿ ಅನ್ನೋದು....'

'ನಮ್ಮಳ್ಳಿ ಪಕ್ಕಾನೆ ಐತೆ... ನಂದು ಪಕ್ಕದ್ದೇಯ, ನಾಯ್ಕನ ಕರೆ ಅಂತ... ದಡದಳ್ಳಿ ವಿಲೇಜ್ ಅಕೌಂಟ್ರಾ ನಮ್ಮ ಸೋದರ ಮಾವನೇಯ...!'

'ಎರಡು 'ದ' ಬರೋ ಊರೆಸ್ತಿಟ್ಟೋ, ಲಕ್ಕು' ಅಂತ ಹೇಳಿದ್ದ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿಯನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಸುವ ಸದವಕಾಶ ಗುಂಡನ ಸೂಕ್ಷ್ಮಮತಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಯಾಲಕ್ಕಿ ಕೇಳಿದ 'ದಡದಳ್ಳಿ ನೋಡಿದೀರಲ್ಲ ಅಣ್ಣ.... ನೀವೇ ಹುಟ್ಟಿದೂರು?'

'.... ಹೌದ್ದಾದು.... ಎಳೇ ವಯಸ್ಸಲ್ಲೇ ಇಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಅಂತ ಸಿಟೀಗೆ ಓಗಿಬಿಟ್ಟಲ್ಲ ಊರೆಲ್ಲ ಮರ್ಮೋಗದೆ.'

'ಬತ್ತೀರಾ ಅಣ್ಣ... ಇವತ್ತು ಕಾಲಿ ಇದ್ರೆ... ಊರ ನೋಡಿ ಬರೀರಂತೆ' ಯಾಕಾಗಬಾರದು? ಕೋಳಿ ಯಾಲಕ್ಕಿಯ ಮಾವನ್ನ ಹಿಡಿದು ಒಂದು ಬರ್ತ್ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡ್ರೆ?... ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರ್ತದೆ; ಅಲಾಟ್ ಮೆಂಟ್ ಗಳಿಗೆ ರೂರಲ್ ಕೋಟಾ ಸಿಗ್ತದೆ... ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಊರಲ್ಲೂ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಗುಜರಾಯಿಸ್ಕೋಬೋದು' ಎಂದು ಯಾಲಕ್ಕಿಗೆ ತನ್ನ ಇರಾದೆ ತಿಳಿಸಿದ.

'ಆಯ್ತುಣ್ಣ, ಆದ್ರೆ ಮಾವ ವಸಿ ಪಿರ್ಕ್ಕು... ಎಚ್ಚೆ ಕಾಸು ತಗೀ ಅಂತಾನೆ... ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡ್ಕ ಅಂತೇಲ್ತೀನಿ.... ಅಣ್ಣಾ ನಿಮ್ಮ ಟೀವಿನಾಗೆ ನಂಗೊಂದು ಪಾಲ್ಪು ಕೊಡುಸ್ತೀರಾ?... ಯಾವ್ದನ್ನಾ ಸರಿ....'

'ನೋಡಾನಾ... ಈ ಕೆಲ್ಸ ಆಗ್ಲಿ... ಕಾರು ಓಯ್ದದಾ ನಿಮ್ಮೂರ್ಗೆ? ಅಂಗೇ ಓಗಿ ಬರಾನಾ....'

'ಓಗ್ಗೆ ಏನಣ್ಣಾ... ದಡದಳ್ಳಿನಾಗೇ ಕಾರುಗಳು ಮಡಕ್ಕೊಂಡವ್ರೆ... ಆದ್ರೆ ನಿಮ್ಮ ಕಾರು ನೋಡಿದರೆ ಮಾವಣ್ಣ ಇನ್ನಾ ಮರದ ಮೇಲ್ಕೇ ಅತ್ತುಟ್ಟಾನು... ಬೇಕಾರೆ ಬಾಡ್ಗೆ ಸೈಕಲ್ಲಾಗೆ ಓಗಾನಾ... ನಾಕೇ ಮೈಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ....'

'ಸೈಕಲ್ ಹತ್ತಿ ವರ್ಸಗಟ್ಟೆ ಆಗವಲ್ಲೋ!..... ಆಟೋ ಸಿಗಾಕಿಲ್ವಾ?'

'ಆಟೋ ಸ್ತಿವೆ... ಬಾರಿ ರೇಟಾಯ್ದದೆ.... ಬೇಕಾರೆ ನನ್ನ ಸೈಕಲ್ಲಾಗೇ ಡಬಲ್ ಒಡ್ಡೇನು.... ಕುಂತೀರಾ?....'

ಹುಂಡೈಗೆ ಅಡ್ಡಲ್ಪಾಗಿದ್ದ ಮೈನ ಮತ್ತೆ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕ್ಯಾರಿಯರ್ ಮೇಲೆ ಏಕಪೃಷ್ಠಾಸನ ಹಾಕಿ ಹೊರಿಸಲು ಮನವೊಪ್ಪದೆ 'ಆಟೋ ತಾ' ಎಂದ ಗುಂಡ. ಯಾಲಕ್ಕಿ ತನ್ನ ಸೈಕಲ್ಲನ್ನ ಸ್ಟಾಂಡಲ್ಲಿ ಮಡಗಿ ಆಟೋ ತಂದ, ಗುಂಡೇಶನನ್ನು ದಡದಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲು ಅವನೊಡನೆಯೇ ಹೊರವಂಟ!

ಜೀಪು-ಟ್ರ್ಯಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕ್ರಮಣಾರ್ಹವಾಗಿದ್ದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆಟೋ ಕುಣಿಯುತ್ತ ಸಾಗಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನ ನಾಲಗೆ - ಮೆದುಳು ಬಿಡುವಾಗಿದ್ದದರಿಂದ ಯಾಲಕ್ಕಿಯಿಂದ ಅವ ಲೋಕಲ್ ಬಿಸಿನೆಸ್ಸು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳ

ಬಗ್ಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದ. ಬ್ಯಾಂಕ್ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿ ಪಡೆಯುವ ತಂತ್ರ ಮಾಡಿದ.

‘ಮೆಸರ್ಸ್ ಯಾಲಕ್ಕಿ ಅಂಡ್ ಕಂಪ್ಲಿ ಕನ್ಸಲ್ಟೆನ್ಸಿ ಸರ್ವಿಸ್’ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ರಿಪೋರ್ಟುಗಳು ಹೀಗಿದ್ದುವು.

1. ಕೋಳಿ ಪಾರಂ - ಲಾಸ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ, ಸ್ವಂತ ಅನುಭವ.
2. ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಪಂಪು - ಇದು ತುಂಬಾ ‘ಐ-ಲೆವಿಲ್ಲ’ (ಸಿ.ಬಿ.ಐ.?) - ರಿಷ್ಕ.
3. ರೂರಲ್ ಬಸ್ ರೂಟು - ಬಸ್ಸಲ್ಲಿ ಕೂರೋ ರೈತರೆಲ್ಲಾ ಬೆಂಗ್ಲೂರಾಗೇ ಕೂತವರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಟೈಮಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ದುಡಿಸ್ಕೊಂತಾರೆ ಅಣ್ಣಗೊಳು... ಲಾಸು.
4. ಸಿನಿಮಾ ಥೇಟರು - ಕೇಬಲ್ ಟೀವಿ ಬಂದ್ಮೇಲೆ ಕಿತ್ತೋಗವೆ. ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಒಂದೇಯ ಸುಲಬಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಾದು, ಕಾಸಲ್ಲ; ಅಲ್ಲೆ, ತೆಮಿಳು ಪಿಚ್ಚರ್ಸ್ ತೋರ್ಸಂಗಿಲ್ಲ, ಕಲ್ಲು ಬೀಳ್ತವೆ.
5. ಓಲ್‌ಸೇಲ್ ಮಂಡಿ - ಗೂಂಡಾಗೊಳ ಗೋಳು; ಡೈಲಿ ಸೇಕಡಾ, ಪರಸೆಂಟು ಪರಬಾರೆ ಮಾಡ್ಬೇಕು; ಸೇಲಿಗಿಂತ ಓಲ್ಗೋಲೇ ಎಚ್ಚೆ ಜೇಬ್ನಾಗೆ.

6,7,8.....ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ರೂಲ್ ಔಟ್ ಮಾಡಿದ ಕನ್ಸಲ್ಟೆಂಟು ಕೊನೆಗೂ ಒಂದನ್ನು ರೆಕಮೆಂಡ್ ಮಾಡಿಯೇಬಿಟ್ಟ!

16. ಕೋಳಿ ಆಯಾರ! ಅರ್ಥಾತ್ ಚಿಕನ್ ಫೀಡ್ ಸಪ್ಲೆ! - ಡೇರೆಕ್ಟು ಯಾಲಕ್ಕಿಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನಂಟ. ಅವನೇ ಸಾಲಕ್ಕೆ ರೆಕಮೆಂಡು ಕೊಡೋನು, ಪ್ರಾಪಿಟ್ಟೇಪ್ರಾಪಿಟ್ಟು!

‘ಭಲೇ ಯಾಲಕ್ಕಿ! ಚಿಕನ್‌ಗಳ ಜೊತೆ ಚಿಕನ್ ಚಂದನಿಗೂ ತನಗೂ ಒಳ್ಳೇ ಫೀಡು!’ ಎಂದು ಮನದಲ್ಲೇ ಗುಂಡ ಲೋನ್ ಅಪ್ಲಿಕೇಷನ್ ಹಾಕುವ ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರುವಾಗ ದಡದಳ್ಳಿ ತಲಪಿತು ಆಟೋ. ಕೆಳಗಿಳಿದ ಗುಂಡ ತನ್ನನ್ನು ಈ

‘ಜನ್ಮಭೂಮಿ’ಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಲಿರುವ ಯಾಲಕ್ಕಿಯ ಮಾವನೆಂಬ ಕತ್ತೆಯ ಕಾಲು ಹಿಡಿದೇಬಿಟ್ಟ!

ವಿಧಾನಸೌಧದ ಸುತ್ತೂ ಪಸರಿಸಿರುವ ಜಾಲವನ್ನು ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗಿ ಬಲ್ಲ ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ದಡದಳ್ಳಿ ‘ಅನುಭವ ಮಂಟಪ’ವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ದೇಶಾದ್ಯಂತ De-centralisation of power ಅಂತ ಯಾಕೆ ಬಡ್ಕೋತಾರೆ ಅನ್ನೋದೂ ತಿಳೀತು ‘ಬೆಂಗಳೂರು ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ನಲ್ಲಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಆಗೋ ಕೆಲ್ಸಕ್ಕೆ’ ಗುಂಡ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಯ್ತು: ‘ಈ ನನ್ನಗ ವಿಲೇಜ್ ಅಕೌಂಟ್ರಿ, ಐನೂರು ತೋರಿದರೆ ‘ಪಾಪ ನಿಮ್ಮ ಬಾರಿ ಕಸ್ತ ಐತೆ ಅಂತ ಕಾಣ್ತದೆ, ನೀವೇ ಮಡಕ್ಕೊಳ್ಳಿ ಇದನ’ ಅಂತೇಳಿ ಎದ್ದೇ ಬಿಡಾದಾ? ಕೊನೇಗೆ ಯಾಲಕ್ಕಿ ಕಿವಿಕಚ್ಚಿದ ಮ್ಯಾಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲು ಸಾವ್ರಕ್ಕೆ ಸೆಟಲ್ ಮಾಡಿದ್ರೂ ಪುಗ್ಗಟ್ಟೆ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟು ಕೊಟ್ಟೋನಂತೆ ಆಡಿದ.’

ಕೆಲ್ಸ ಮಾಡೋದ್ರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮಾವ ಬೆಳ್ಳು ತೋರ್ಸಂಗಿರ್ಲಿಲ್ಲ. ಇಡಿದ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸೋ ಸಾಂಗ್ಲಿಯಾನ! ಒಳಗಡೇ ಜೇಬಿಂದ ಒಂದು ಹಳೇ ಕಾಗ್ಗ, ಬಲಗಡೆಯಿಂದ ಒಂದೆರಡು ರಬ್ಬರ್ ಸ್ಟಾಂಪು, ಎಡಗಡೆಯಿಂದ ಸ್ಟಾಂಪ್‌ಪ್ಯಾಡು, ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಒನಕೆಗಾತ್ರದ ಪೆನ್ನು ತೆಗೆದು ಆಪೀಸ್ ರಡಿ ಮಾಡ್ಕಂಡ.

‘ಈ ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಒಂದರ್ಜಿ ಬರೀಬೇಕು. ರುಜು ಹಾಕ್ಕಡಿ, ಕಾಲಿ ಆದ್ರೂ ಪರವಾಯಿಲ್ಲೇ... ನಾ ಬರ್ಕಾತೀನಿ ಆಮೇಕ್ಕೆ... ನಿಮ್ಮಮ್ಮ, ಅಪ್ಪನ್ ಎಸ್ತೇಳಿ... ಡಿಲಿವರಿ ಡೇಟು ಆಮೇಲೆ ಕೊಡೀರಂತೆ.’

‘ಅಮ್ಮನೆಸ್ತು ಲಕ್ಷಮ್ಮ ಆಕ್ಕಳಿ. ಅಪ್ಪನ್ನ ಸಾಯೋವದ್ಲೂ, ಅಪ್ಪಯ್ಯ ಅಂತಿದ್ದು... ಅಯ್ಯಾ ದೇವ್ರೇ... ಊಂ, ದೇವಯ್ಯ ಅಂತಾನೇ ಬರ್ಕಂಬುಡಿ...’

‘ಉಹೂಂ..... ಆ ಎಸ್ತಿಗೆ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟು ಕೊಡಂಗಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ, ನೀವೂ ನಮ್ಮೋರೇಯ ಅಂತ ಯಾಲಕ್ಕಿ ಏಳವ್ವೆ’.

‘ಸರಿ... ಅಪ್ಪಯ್ಯಂತಾನೇ ಬರ್ಕಳಿ.... ಉಟ್ಟಿದ್ದಿನ ಮಾರವ್ವನ ಜಾತ್ರೆ ಅಂತಾನೂ ಆಕ್ಕಳಿ... ಊಂ, ಒಂದು ನಲವತ್ತೊರ್ಸ ಆಗದೆ.’

ಪಾರಂ ನಿಮಿಷಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

‘ಪಾರೋತಕ್ಕ... ಬಾ ಇಲ್ಲಿ’.... ಹದಿನೈದು ವರುಸದ ಕುಸುಮಬಾಲೆ ಬಂದು ಅಪ್ಪನ ಆದೇಸದಂತೆ ‘ತೋರೇಸಮ್ಮ, ಮಿಡ್‌ವೈಪು’ ಅಂತ ಸೈನಿದಳು. ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಒಳನಡೆದಳು; ಆದರೆ ಮಗ ರಮೇಸ ಮುಂದೆ ಗ್ರಾಮಲೆಕ್ಕಿಗನಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನೂ ತೋರಿದ.

‘ಓದ್ವಲ ಅತ್ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟೆ... ಈ ಸಲ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಕೊಟ್ಟೆ ರುಜು ಇಲ್ಲಿದೆ ಇಲ್ಲ. ಈಗ್ಗೆ ತತ್ತಾ ಅಂದ!’

“ನನ್ನಗನೇ ಕಸ್ತಾಪಟ್ಟು ದುಡಿದದ್ದೆಲ್ಲಾ ನಿಂಗೇ ಸುರಿದೇನು’ ಎಂದು ಮಾವ ಪೇಚಾಡುತ್ತ ಇಪ್ಪತ್ತು ಎಸೆದ ಮೇಲೆ ರಮೇಸ ಲೇಖಣಿ ಓಡಿಸಿದ. ಕಾನ್ವೆಂಟಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದ್ದ ಆ ಬೃಹಸ್ಪತಿ ಗುಂಡಣ್ಣನ ಹೆಸರು ಬರೆದು, ಕೆಳಗೆ ‘ತಿಮ್ರಾಯಪ್ಪ, 31-2-1960’ ಅಂತ ತಾರೀಖಿನೊಡನೆ ತಾನು ಹುಟ್ಟುವ ಮೊದಲೇ ತಹಸೀಲುದಾರನಾಗುವ ಚಳಕ ತೋರಿದ. ಹಾಗಂತ ಸೀಲೂ ಬಿತ್ತು!

ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಕೋಳಿ ಯಾಲಕ್ಕಿ ತಾನೇ ಚುರುಕೆಂದು ನಿರೂಪಿಸುವ ಅವಕಾಶ ಕಂಡ: ‘ಲೇ, ರಮೇಸ, ಎಸರ್ನಾಗೆ ಕೊಂಬೇ ಇಲ್ವಲ್ಲೋ! ಗಂಡೇಸ ಅಂತ ಬರ್ದಿದ್ದೀ!’ ಗುಂಡ ಈ ಜೇಮ್ಸ್ ಬಾಂಡಿಗೆ ಖಂಡಿತಾ ಪಾರ್ಟು ಕೊಡಿಸುವ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡ.

ರಮೇಸ ‘ಇಲ್ಕೊಡಣ್ಣ’ ಅಂತ ಪಾರಂ ಇಸ್ಕೊಂಡು ನೋಡಿದ: ಕೊಂಬಿಗೆ ಜಾಗಬೇ ಇಲ್ಲವೇ! ಸರಿ, ಎಲ್ಲಾದರೇನು, ಎಂದು ‘ಗ’ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಗೀಟೆಳೆದು ಒಂದು ಹೊಸ ಅಕ್ಷರವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಆ ಅಕ್ಷರದ ಉಗಮವನ್ನ ನೋಡಿ ಮೊದಲು ನಕ್ಕವನು ಯಾಲಕ್ಕಿ! ‘ಲೇ, ರಮೇಸ, ... ನಿಮ್ಮ ಕಾನ್ವೆಂಟ್ ಇಸ್ಕೂಲಿನ ಮಗ್ಗಲು ಚರ್ಚಿನ ಗಂಟೆತರ ಅಕ್ಷರ ಮಾಡ್ಬಲ್ಲೋ!... ಇಲ್ಲಿ ಬುಡು, ಗಂಡು ಮಗ ಅಂತ ತಿಳಿತದೆ’ ಅಂತ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದ.

ಹೀಗೆ ಎರಡೇ ಸಾವಿರದಲ್ಲಿ ಗುಂಡ ಹುಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟ. ಡಿಲಿವರಿ ಮಾಡಿಸಿದ ಮಿಡ್‌ವೈಪು, ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದ ಪುರೋಹಿತ, ಹಾಜರಿದ್ದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು (!!!) ಈ ಎಲ್ಲ ವಿವರಗಳು ತಹಸೀಲುದಾರನ ಅಧಿಕೃತ ದಾಖಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಬಿಟ್ಟವು. ಪಾಪ! ಗುಂಡನ ತಾಯಿ ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗಳು ಈ ಸುಪುತ್ರನನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕಲಾಸಿಪಾಳ್ಯದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ - ಕಾಸಿಲ್ಲದ ಬೇವರ್ಸಿ ಎಂದು ಸಿಷ್ಟರುಗಳಿಂದ ಉಗಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಪರರ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಹೆತ್ತ ಜವಾಬುದಾರಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾಲಕ್ಕಿಯ ಮಾವ ಮೂರೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿಕೊಟ್ಟವನಾದನು.

ಕೈಗೆ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ತಡ, ತಮ್ಮ ಅದ್ಭುತ ಸಾಧನೆಯ ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತ ಆಟೋ ಹತ್ತಿದರು, ಗುಂಡೇಶ - ಯಾಲಕ್ಕಿ ದ್ವಯ ಮುಂದೆ ಗುಂಡನ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಓದಲು ಹೊರಟ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಗುಂಡಾವತಾರದ ವಿಚಿತ್ರವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸದಂತೆ, ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಯಾವ ದಾಖಲೆಗೂ ಸಿಗದಂತಹ ಸವಾಲನ್ನೆಸೆದು

ಮುಗುಮ್ಮಾಗಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿ ಮುಸಿನಗುತ್ತ ಮರಳಿದರು ಹಾಸನದ ಹೋಟಲಿಗೆ.

‘ಯಾಲಕ್ಕಣ್ಣ, ನೋಡು, ಏನೋ ಬಿಟ್ಟೋಗೈತೆ ಅಂತ ಯೋಚ್ಚೆ ಮಾಡ್ತಾನೇ ಇವ್ವಿ, ಈಗ ಒಳಿತು ಮಂಡೇಗೆ’ ಗುಂಡ ಪೇಚಾಡಿದ.

‘ಎಲ್ಲಾ ಬರೊಟ್ಟವ್ವಲ್ಲಾ ಮಾವ?’

‘ಊಂ, ಎಸರಿನ ಮುಂದೆ ‘ಕ್ಯಾತ ದಾರವಾಯಿ ನಿರ್ದೇಸಕರು’ ಅಂತ ಬರೀನೇ ಇಲ್ವಲ್ಲಾ?’

‘ಓಗ್ಗಿ ಬುಡಿ ಅಣ್ಣ... ಆರುವತ್ತೇ ಇಸ್ವೀಲಿ ಸೀರಲೊಳ್ಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲೇ?’ ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ ಯಾಲಕ್ಕಿ ‘ಅಣ್ಣೋ, ಈ ಸಲ ನಂಗೆ ಪಾಲ್ಪು ಮರೀಬೇಡ್ರೀ’ ಎಂದ.

‘ಒಂದು ಯಪಿಸೋಡೇ ಮಡಗಿಸ್ತೀನಿ ನಿಂಗೋಸ್ಕರ’ ಎಂದು ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದ, ಪ್ರೊಡ್ಯೂಸರ್ ಗುಂಡೇಶ್ ದಡದಳ್ಳಿ!

ತಿದ್ದುಪಡಿ

ಮೊನ್ನೆ ಮಿತ್ರ ರಾಮಮೂರ್ತಿ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳು ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಗುಂಡಾವತರಣ - 6 ರಲ್ಲಿನ ಮುದ್ರಾರಾಕ್ಷಸನ ಹಾವಳಿ ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರು. “ಈ ಬಗ್ಗೆ ಏಪ್ರಿಲ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಿದ್ದುಪಡಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ” ಅಂತ ವಿನಯದಿಂದ ಕೇಳಿದರು. ಆಶಾವಾದಿಗಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಸದಾ ಒಲವು ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಒಡನೆಯೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೆ. ಎಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾದ ತಪ್ಪುಗಳೂ 29ನೇ ಪುಟದ ಕೊನೇ ಪ್ಯಾರಾದಲ್ಲಿ ಗುಂಪುಗೂಡಿವೆ. “ಕರುನಾಡಿನ ಮುಂದೆ” ಅಂತ ಇರಬೇಕಾದ್ದು “ಕರುನಾಡಿನ ಮುಂದೆ” ಆಗಿದೆ. “ಘಾಟಿಗಳು ಮಾರಾಟಕ್ಕಿಂತ ನಾಟಿ ಬಿಸಲೇರಿ ಬಾಟಲಿಗಳನ್ನು ನೋಟದಲ್ಲಿಯೇ...” ಎಂಬ ಕೈಲಾಸಂ ಪ್ರಾಸದಲ್ಲಿ “ನಾಟಿ”, “ನಾಡಿ” ಯಾಗಿ ರಸಭಂಗವಾಗಿದೆ. “ಪರಕೀಯರನ್ನು ಕೇಳುವಂತೆ” ಯ ನಂತರ “ಡಾಲರ್ರೇ ಆದ್ರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಸಾರ್!” ಎಂದು ಕಾಡಿ ಬೇಡುವ ಭಿಕ್ಷುಕವರ್ಗದೊಡನೆ” ಎಂಬ ಟಿಕ್ಸ್ ಸೇರಿಸಿ ಓದಿಕೊಳ್ಳಿ.

ಮುಂದೆ ಹೀಗಾದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಲೇಖಕರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಓದುಗರಿಗೆ ಇದೋ ನಮ್ಮ ಆಶ್ವಾಸನೆ.

- ಸಂಪಾದಕ

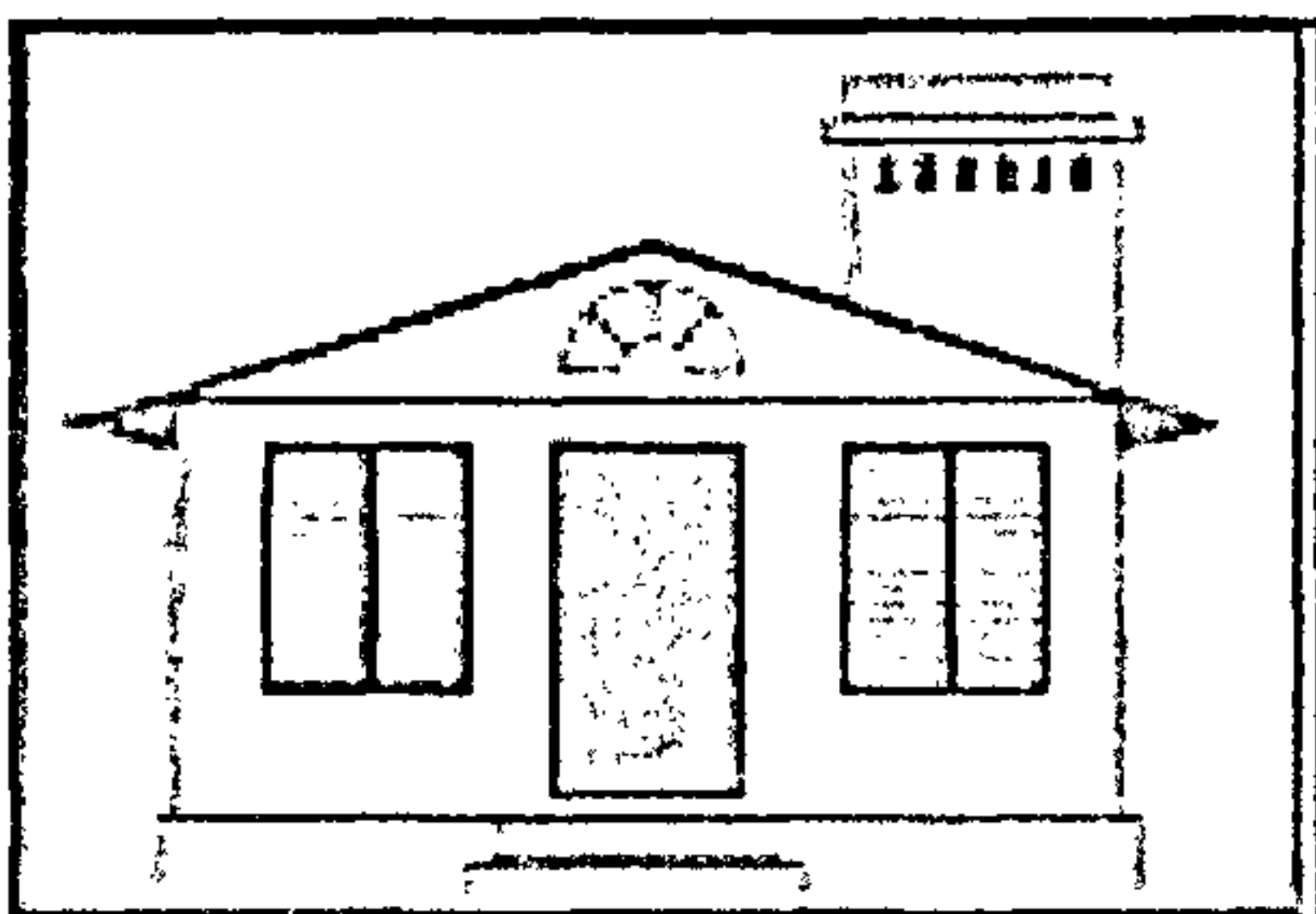
OWNING A HOME IS
A ONE TIME DECISION.
THAT'S PRECISELY WHY
STATE BANK OF MYSORE
OFFERS THE BEST OPTIONS
IN HOUSING FINANCE.

Owning a home
of your own
is no more a
dream. Espe-

MY BANK
HOUSING
FINANCE

cially when State Bank of
Mysore is on your side with its
range of Housing Finance
Schemes to suit every need
of yours. Starting from
purchase to construction of
new homes to repairs,
renovation to extension of
existing homes, State Bank of
Mysore has the best finance
options. What's more. When

low processing charges,
nominal interest, speedy
disbursement of loans and
flexible repayment facilities,
your search for the best
housing finance ends here.

State Bank of Mysore

Head Office : K.G. Road

Bangalore - 560 009

Website : <http://www.mysorebank.com>

Driven by customer satisfaction

ದಂತ ಭಗ್ನಂ

• ಸಾ.ಕೃ. ಪ್ರಕಾಶ

ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ಹಲ್ಲುನೋವು ಬಂದಿತು. ಹಲ್ಲು ನೋವೇ ಯಾಕೆ ಬಂತು ಅನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇದೆ. ತಲೆನೋವು ಬರೋ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ತಲೆನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ಅವನಪ್ಪ, ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಪೈಮರಿ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಕಾಲೇಜಿನವರೆಗಿನ ಮೇಷ್ಟರುಗಳು ಅದನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಬರೋ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ತಿಂದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ಬರತ್ತೆ. ಅವನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿ ಗುಂಡಿ ಹೆಚ್ಚು ತಿನ್ನುವಂತಹ ರುಚಿಕರವಾದ ಅಡಿಗೆ ಎಂದೂ ಮಾಡಿದವಳಲ್ಲ. ಕಾಯಿ ತಿಂದರೆ ಕೊಲಸ್ವರಲ್, ಸಿಹಿ ತಿಂದರೆ ಡಯಾಬಿಟಿಸ್, ಉಪ್ಪು ತಿಂದರೆ ಬ್ಲಡ್‌ಪ್ರೆಷರ್, ಖಾರಾ ತಿಂದರೆ ಅಲ್ಸರ್ ಬರಬಹುದು ಎಂದು ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅತಿ ಮಿತವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಬಡಪಾಯಿ ತಿಂಡಿ ರುಚಿಕರವಾಗಿರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ. ಅದನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ತಿನ್ನುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ಬರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕಾಲುನೋವು! ಗುಂಡಣ್ಣ ಸರಕಾರಿ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತ. ಅಲ್ಲಿ ಫೈಲುಗಳೇ ಮುಂದೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ಇನ್ನು ಆ ಫೈಲುಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತರಾದ ಗುಮಾಸ್ತರು ನಡೆದು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆಯೆ! ಹಾಗಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಕಾಲು ನೋವು ಬರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಹಲ್ಲುನೋವು ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹಲ್ಲುನೋವಿಗೆ ಗುಂಡಿ ಮಾಡಿದ ಚಪಾತಿಯೇ ಕಾರಣ ಎಂದು ಅವನ ಅಂಬೋಣ. ಅದು ಆತ್ಮದಂತೆ. ಚಾಕುವಿನಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಲಾಗದು, ಸುತ್ತಿಗೆಯಿಂದ ಕುಟ್ಟಲಾಗದು. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನೆನೆಯಲಾಗದು. ಅಷ್ಟೇಕೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಮಿಕ್ಸರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ತಿರುವಿದರೆ ಮಿಕ್ಸರ್‌ನ ಬ್ಲೇಡು ತುಂಡಾಗಬಹುದೇ ವಿನಹ ಗುಂಡಿಯ ಚಪಾತಿ ತುಂಡಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಚಪಾತಿಯನ್ನು ಅಗಿದ ಬಡಪಾಯಿ ಹಲ್ಲುಗಳು ನೋವೆನ್ನದೆ ಇನ್ನೇನು ತಾನೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹಲ್ಲು ನೋವೆಂದ ಮೇಲೆ ಸುಮ್ಮನಿರಲಾದೀತೇ. ಗುಂಡಣ್ಣನ ಲಬೋ ಲಬೋ ಕೇಳಲಾಗದೆ “ಬರೀ ರಾಗಿ ಮುದ್ದೆ ನುಂಗಿ ಹಲ್ಲಿಗೆ ಕೆಲಸ ವಿಲ್ಲದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ತಂಬಿಟ್ಟು, ಗುಲಪಾವಟೆ ಜೊತೆಗೆ ಪುಳ್ಳಂಗಾಯಿ ಉಂಡೇಸೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಂದಿದ್ದರೆ ಹಲ್ಲಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗ್ತಿತ್ತು. ಬಿಸಿ ನೀರಿಗೆ ಉಪ್ಪು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಯಿ ಮುಕ್ಕಳಿಸಿ ಹಲ್ಲುನೋವು ಹಾರಿಹೋಗತ್ತೆ. ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಚಪಾತಿ ತಿನ್ನಬಹುದು” ಹೇಳಿದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಚಪಾತಿ ತಿನ್ನುವ

ಆಸೆಯಾಗಲೀ ಧೈರ್ಯವಾಗಲೀ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಲ್ಲುನೋವು ಹೋದರೆ ಸಾಕಿತ್ತು. ಬಚ್ಚಲುಮನೆ ಹಂದೆಯ ನೀರು, ಉಪ್ಪಿನ ಜಾಡಿಯಲ್ಲಿನ ಉಪ್ಪು ಎರಡೂ ತಳ ಮುಟ್ಟಿತ್ತು. ಆದರೂ ಗುಂಡನ ಹಲ್ಲುನೋವು ಹಾಗೇ ಉಳಿದಿತ್ತು.

“ಈ ಉಪ್ಪು ನೀರೆಲ್ಲ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಹಲ್ಲುನೋವಿಗೆ, ಚಪಾತಿ ತಿಂದು ಬರುವ ಭಾರಿ ಹಲ್ಲು ನೋವಿಗೆ ಲವಂಗದಣ್ಣೆಯೇ ಮದ್ದು” ಹೇಳಿದ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಪರಮೇಶಪ್ಪ. ಗುಂಡಣ್ಣ ತಕ್ಷಣ ಗ್ರಂಥಿಗೆ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಲವಂಗದಣ್ಣೆ ತಂದ. ಅದರಿಂದ ಹೋಗಲಿ ಬಿಸಿ ನೀರಿನ ಶಾಯಿದಿಂದಲೂ ಹಲ್ಲುನೋವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪರಿಚಯವಿರುವವರಿರಲಿ ಗುರುತಿಲ್ಲದೇ ಇರುವವರೂ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಎಲ್ಲರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಪಾಲಿಸಿದರೂ ಹಲ್ಲುನೋವು ಮಾತ್ರ ಜಗ್ಗಲಿಲ್ಲ.

“ಕೊಳೆತು ಹೋಗಿರೋ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿದರೆ ಹೂ ಬಿಡತ್ಯೇ. ಹಲ್ಲು ಹುಳುಕ, ಏನು ಔಷಧಿ ಹಾಕಿದರೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಕಿತ್ತು ಹಾಕೋದೊಂದೇ ದಾರಿ” ಹೇಳಿದ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ ಸಂಪಂಗಿರಾಮಯ್ಯ.

ನೋವಿಗಿಂತ ಹಲ್ಲಿನ ಹಗಲಿಕೆಯ ನೆನಪೇ ಗುಂಡಣ್ಣನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದರ ಆಯಸ್ಸು ಅಷ್ಟೇ ಅಂತ ಭಗವಂತ ಬರೆದಿರುವಾಗ ಗುಂಡಣ್ಣನೇನು ತಾನೇ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಹಾಗಂತ ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಬೇಡ. ಹಲ್ಲು ಕೀಳೋದಿರಲಿ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯಾದರೂ ಕೀಳಾರ್ ಬೆದರಿಸಿದರು ಸಂಪಂಗಿರಾಮಯ್ಯ.

ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ನೂರರ ನೋಟಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಲಿ” ಗುಂಡಣ್ಣ ಕೇಳಿದ.

“ಕಿತ್ತು ಬಿಸಾಕೋ ಹಲ್ಲಿಗೆ ಖರ್ಚು ಯಾಕೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗು ಕಾಸು ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ಕಿತ್ತುಕೊಡ್ತಾರೆ”

ಅನುಭವಸ್ತರ ಮಾತು, ತಿರಸ್ಕರಿಸಲಾದೀತೇ, ಗುಂಡಣ್ಣ ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋದ. ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಹನುಮಂತನ ಬಾಲದಂತಿತ್ತು ಕ್ಯೂ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಂತರ ನನ್ನ ಸರದಿ ಬರಲು ಮೂರು ದಿನವಾದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಂಡ.

“ಇದು ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸ್ವಾಮಿ. ಇಂಜಕ್ಷನ್ನು ಅದೂ ಇದೂಂತ ಟೈಮ್ ವೇಸ್ಟ್ ಮಾಡಲ್ಲ. ಚಿಟಿಕೆ ಹೊಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಲ್ಲು ಕಿತ್ತಿರ್ತಾರೆ. ನಿಂತೊಳ್ಳಿ

ಸಂಜೆಯೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮದು ಮುಗಿಯತ್ತೆ” ಕ್ಯಾನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದವರು ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದರು.

ಇನ್ನೂರಾದರೂ ಕಕ್ಕಬೇಕಾಗಬಹುದೆಂಬ ಭಯವೇ ಗುಂಡಣ್ಣನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತು. ಸರಕಾರಿ ನೌಕರನಾದ ಅವನು ಎಂದೂ ಕೊಟ್ಟವನೇ ಅಲ್ಲ. ಅವರ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಸುಳ್ಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸಂಜೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ಗುಂಡನ ಸರದಿ ಬಂತು. ಹಿಂದೆ ನೋಡಿದ. ಇನ್ನೂ ಐವತ್ತು ಜನರಾದರೂ ಇದ್ದಾರು. ಇವರುಗಳು ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾದರೂ ಹೊಡೆದಿರುತ್ತೇನೋ ಎನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಅವನೇನು ಬುದ್ಧನೇ. ಲೋಕದ ಚಿಂತೆ ತನಗೇಕೆ ಎಂದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದ. ಆ ಕುರ್ಚಿ, ಅದರ ಪಕ್ಕ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಟ್ಯೂಬುಗಳು, ಟೇಬಲ್ ಮೇಲಿದ್ದ ಚಾಕು ಸುತ್ತಿಗೆ. ಇಕ್ಕಳಗಳು, ಯಮದೂತರಂದಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಭಯಂಕರವಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ನರಕದ ನೆನಪನ್ನು ತರಿಸಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅರಿವಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಸಿಸ್ಟೆಂಟ್ ಅವನನ್ನು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದ್ದ. ಹಿಂದೆಯೇ ಡಾಕ್ಟರು ಇಕ್ಕಳ ಹಿಡಿದು ಬಂದಾಗ ಗುಂಡಣ್ಣನ ಗುಂಡಿಗೆಯು ಒಡೆದು ಹೋದಂತಾಯಿತು. ಇವರು ತನ್ನ ಹಲ್ಲೇನು ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಬಿಸಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಬೆದರಿ ತತ್ತರಿಸಿದ. ಇಕ್ಕಳ ಬಾಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಿಟ್ಟನೆ ಕಿರುಚಿದ. ಸಿಂಹದ ಗರ್ಜನೆ ಜಿಂಕೆಯ ಪ್ರಾಣ ಭಯದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಆರ್ತನಾದವೆರಡರ ಮಿಶ್ರಿತವಾಗಿದ್ದಂತಿದ್ದ ಕೂಗಿನಿಂದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೇ ನಡುಗಿತು. ಕಿರುಚುವುದೇನೋ ಕಿರುಚಿಬಿಟ್ಟ, ಆದರೆ ಆಮೇಲೆ ಭಯವಾಯಿತು. “ಏನ್ರೀ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೆ ಕಿರುಚ್ಚೀರಾ” ಅಂತ ಡಾಕ್ಟರು ಬೈಯಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಲವೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಇರುವ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಿತ್ತು ಬಿಸಾಡಿಬಿಡಬಹುದು ಅಥವಾ ಇನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಎಂದು ನಡುಗಿದ, ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸರಕಾರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಅವರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಮಾಫಿ ಆದರೆ ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಡಾಕ್ಟರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮಂದಹಾಸ ಮಿನುಗುತ್ತಿತ್ತು.

“ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರೇನು” ಕೇಳಿದರು ಡಾಕ್ಟರು.

“ಗುಂಡೂರಾವ್. ಎಲ್ಲ ಗುಂಡಣ್ಣ ಅಂತ ಕರೀತಾರೆ” ತೊದಲಿದ ಗುಂಡಣ್ಣ.

“ಸ್ವೀಟ್ ನೇಮ್” ಎಂದರು ಡಾಕ್ಟರು.

ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಬಾರಿಗೆ ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ತಾರೀಫ್ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಗುಂಡಣ್ಣ ಕೇಳಿದ್ದ.

“ಮಿಸ್ಟರ್ ಗುಂಡೂರಾವ್, ಈಗ ಕಿರುಚಿದಿರಲ್ಲ”...

“ಸಾರಿ ಡಾಕ್ಟರ್ ಅದು....”

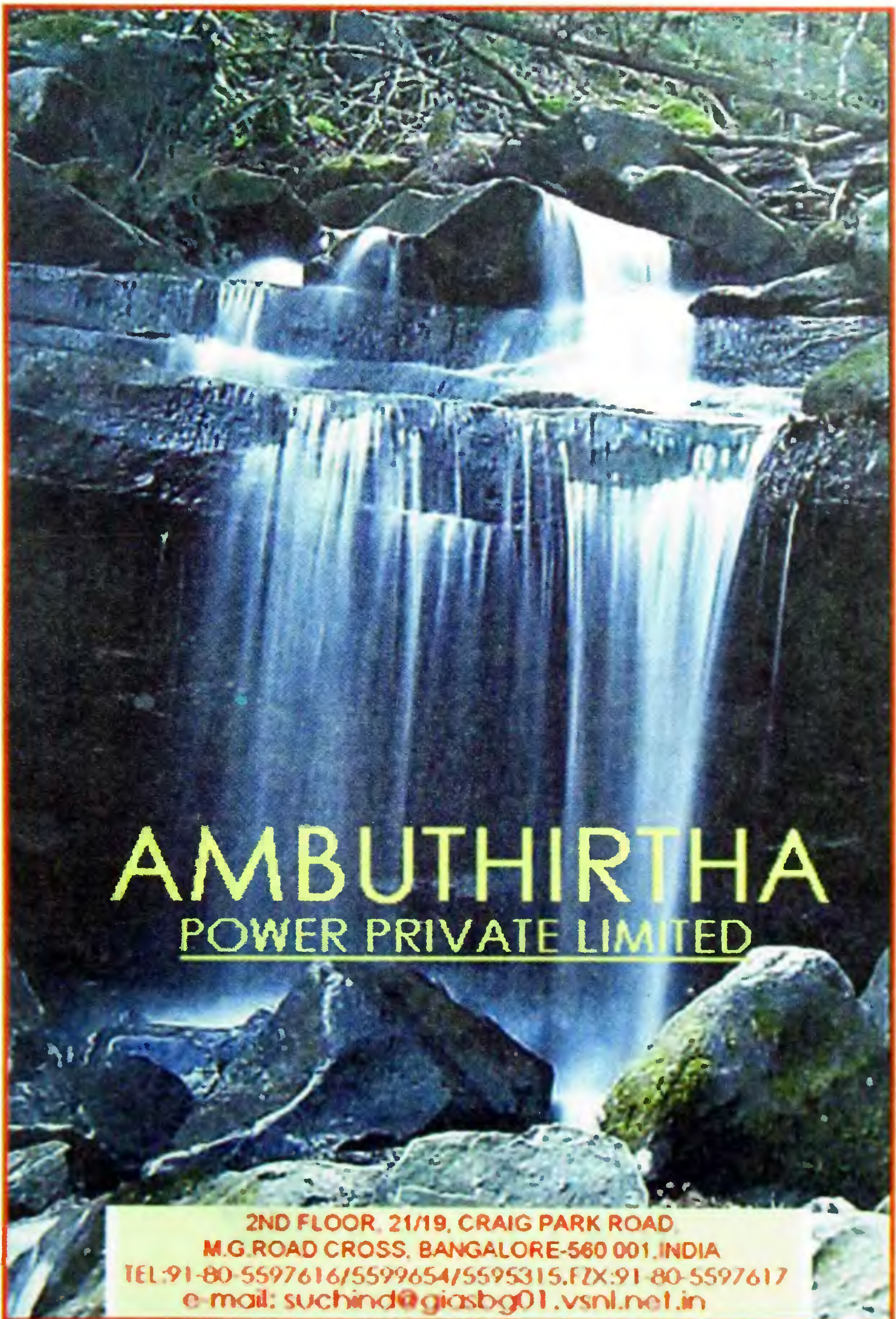
“ಛೇ ಛೇ... ಸಾರಿ ಏನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕಿರುಚಿದಿರಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಐಮೀನ್ ಇನ್ನೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಸೂರು ಕಿತ್ತು ಹೋಗಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ ಕಿರುಚಿಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ಪ್ಲೀಸ್” ಧೈರ್ಯತೆಯೇ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತಂತೆ ಕಂಡ ಡಾಕ್ಟರು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ “ಯಾಕೆ.... ಯಾಕೆ ಡಾಕ್ಟರ್” ಕೇಳಿದ. “ಹೊರಗಡೆ ನೋಡಿದಿರಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಐವತ್ತು ಜನರಾದರೂ ಇದಾರೆ. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಆಗಿರುತ್ತೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಇವತ್ತು ಸಿನಿಮಾಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀನಂತೆ ಪ್ರಾಮಿಸ್ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದೀನಿ. ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಮನೇಲಿ ನನ್ನ ಪಾಡು ನಾಯಿ ಪಾಡಾಗುತ್ತೆ. ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲು, ಸಾರು ಉರಿಗಾರವಾಗಿ ನಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕಾನೇ ಕೂತು ಊಟ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಆಗತ್ತೆ. ಪ್ಲೀಸ್ ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ ಕಿರುಚಿಬಿಡಿ. ಹೊರಗೆ ಕಾದಿರುವವರೆಲ್ಲ ಹೆದರಿ ಓಡಿ ಹೋಗ್ತಾರೆ ನಾನು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದು ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನಂತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರು ವಾಮನನಂತಾಗಿ ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಮದುವೆಯಾದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಗುಂಡಣ್ಣ ತಡವಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಗುಂಡಿ ನೀಡಿದ ಉಡುಗೊರೆಯಿಂದಾದ ತಲೆಯಮೇಲಿನ ಗುಬುಟು ಇನ್ನೂ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ನೆನಪೇ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕಂಡು ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪವೆನಿಸಿತು.

“ನೀವೇನೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನೋವಾಗದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಹಲ್ಲು ಕೀಳ್ತೀನಿ” ಡಾಕ್ಟರು ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದರು.

ಅಂದು ಡಾಕ್ಟರು ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋದರೆಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅಂದಿನಿಂದ ಡಾಕ್ಟರ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸಿನಿಮಾ ಬಯಕೆಯಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಗುಂಡಣ್ಣನಿಗೆ ಬುಲಾವ್ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತಿಂಡಿ, ಕಾಫಿ, ಜೊತೆಗೆ ಆಟೋ ಚಾರ್ಜ್ ಎಲ್ಲಾ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಗುಂಡಣ್ಣನೂ ಸಂತೋಷವಾಗೇ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಗುಂಡಣ್ಣನ ದಂತಭಗ್ನ ಹಿತವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು.

AMBUTHIRTA

POWER PRIVATE LIMITED

2ND FLOOR, 21/19, CRAIG PARK ROAD,
M.G. ROAD CROSS, BANGALORE-560 001, INDIA
TEL: 91-80-5597616/5599654/5595315, FAX: 91-80-5597617
e-mail: suchind@giabg01.vsnl.net.in

HMT is No. 1 in watches*

Times have changed,
but our position remains the same.

At HMT, it has been our constant endeavour to craft world-class watches. Designed to make you feel special. The new range of fabulous watches bears ample testimony to this fact.

Buy an HMT-the No. 1 brand among watches.

 hmt
W a t c h e s

More than 100 million
satisfied customers

*The Economic Times Survey of India's Most Trusted Brands conducted by research agency ORG-MARG
Buy a genuine HMT Watch from an Approved Retail Outlet. Insist on Cash Memo & Guarantee Card.

■ MASS/HMT/2343-01

Printed by V.R. NATH for the Publisher KORAVANJI APARANJI TRUST. Published by KORAVANJI APARANJI TURST, 36, 6th Main Road, Malleswaram, Bangalore - 560 003.
PRINTED AT RAVI GRAPHICS, 49, 4th Cross, SSI Area, Rajajinagar, Bangalore - 560 010.
Editor : M. SHIVAKUMAR